

ΟΡΑΜΑΤΑ
μιας χειμερινής μέρας

Ευχαριστώ όλους όσους με βοήθησαν και μου
συμπαραστάθηκαν, ιδιαίτερα την Δήμητρα
Κωνσταντοπούλου για την οικονομική της στήριξη.

Χρήστος Αναγνωστόπουλος

ΟΡΑΜΑΤΑ
μιας χειμερινής μέρας

στην Τερέζα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κάποτε μια καλή και συμπαθέστατη κυρία, μελλοντολόγος στο επάγγελμα, μου είπε πως παρά τις μέχρι τότε ατυχίες μου είμαι ένα τυχερό άτομο και μια μέρα θα αποκτούσα και πλούτο και δόξα. Καθόλου εύστοχη πρόβλεψη όπως διαπίστωσα αφού οι μπελάδες, τα μπλεξίματα και η συνεχής έλλειψη χρημάτων έγιναν η σκιά μου από τότε που γεννήθηκα. Τα πλούτη και την δόξα, δε λέω, ποιος δεν τα θέλει αλλά δεν έγιναν ποτέ προτεραιότητές μου. Οι έμμονες ιδέες και το πείσμα μου να μάθει ο κόσμος τη ‘δική μου αλήθεια’ κατέστρεψαν τις λιγοστές ευκαιρίες που είχα στη ζωή μου. Αλλά ακόμα και σήμερα δεν έβαλα μυαλό, συνεχίζω ακάθεκτος.

Δεν είμαι τρελός αν και πολλοί φίλοι και συγγενείς, σχεδόν όλοι θα ’λεγα, ισχυρίζονται το ακριβώς αντίθετο. Τρελός για δέσιμο θα σας πουν, μερικοί με συμπόνια, οι πιο πολλοί χλευάζοντας. Εγώ όμως μια χαρά είμαι, και όλα έγιναν όπως ακριβώς τα λέω. Με πολύ μεράκι αποφάσισα να γράψω τις περιπέτειές μου έτσι για να υπάρχουν και στα γραπτά, κι ότι βγει.

Γεννήθηκα στις 24 Οκτωβρίου 1953 στην Εφύρα Αμαλιάδας, ένα γραφικό χωριό της ορεινής Ηλείας δυτικά της Πελοποννήσου. Οι γονείς μου, αξιόλογοι άνθρωποι, ήταν αγρότες με επτά παιδιά. Μεγαλώσαμε δύσκολα. Η φτώχεια και οι πολλές στερήσεις όπως στα περισσότερα παιδιά της μεταπολεμικής εποχής της δεκαετίας του πενήντα ήταν τα διακριτικά της παιδικής μου ηλικίας. Παρά την μιζέρια της οικογένειας μου σαν από θαύμα, στο σπίτι μας υπήρχε ένα ραδιόφωνο μάρκας Σίνγκερ. Τολμώ να πω ανέλπιστα τύχη, καθώς τότε ραδιόφωνο είχαν μόνο οι πολύ πλούσιοι, και στην περιοχή μόνο ο πρόεδρος του χωριού. Με αυτό το ραδιόφωνο λοιπόν ακούγοντας τα βράδια τα ελληνικά προγράμματα του BBC ταξίδευα με το νου μου σε όλο τον κόσμο και ήταν μια καταπληκτική εμπειρία.

Το πρωί όμως ξυπνούσα στη καταθλιπτική πραγματικότητα. Νοτισμένα ρούχα, παλιά τρύπια παπούτσια, τσαλακωμένα τετράδια και μερικές φορές χωρίς μολύβι, ήταν τα εφόδια μου για το σχολείο, ένα παλιό ετοιμόρροπο κτήριο με το κρύο να μπάζει από παντού, τα σπασμένα τζάμια, και τις χαραμάδες. Αλλά εκεί τι γράμματα θα ήθελε να μάθει ένα παιδί με τα πόδια παγωμένα και υγρά και τα χέρια μελανιασμένα από το κρύο;

Έτσι μοιραία το σχολείο δεν με κέρδισε ποτέ και μια μέρα ύστερα από ένα περιστατικό απλά σταμάτησα να πηγαίνω. Ένα παγερό πρωινό καθώς πήγαινα σχολείο κατσοφιασμένος όπως πάντα και μουρμουρίζοντας, έγινα μάρτυρας σε ένα ατύχημα. Ο ψαράς του χωριού με το μηχανάκι του σε μια στιγμή απροσεξίας έπεσε σε ένα χαντάκι. Φοβισμένος έτρεξα να δω τι είχε συμβεί. Ο άτυχος ήταν αιμόφυρτος. Χωρίς δεύτερη σκέψη προσφέρθηκα να τον βοηθήσω. Όταν πια με καθησύχασε πως δεν ήταν κάτι σοβαρό και τα τραύματα του επιπόλαια, συνέχισα τον δρόμο μου. Αυτό το επεισόδιο όμως με ανάγκασε να πάω καθυστερημένος στο σχολείο. Βλέποντας με ο δάσκαλος με φώναξε στο γραφείο του. Με αυστηρό και επιβλητικό ύφος με κατηγόρησε πως είχα αργήσει γιατί είχα πάει να κλέψω πορτοκάλια και για αυτό θα έπρεπε να τιμωρηθώ. Δεν είχε άδικο, πολλές φορές αυτός ήταν ο λόγος που αργούσα, η πείνα βλέπεις, αλλά όχι αυτή τη φορά. Ούτε να ακούσει την δική μου εκδοχή. Πήρε μια μεγάλη βέργα και άρχισε να με βαράει με μανία στις παλάμες. Εγώ επαναστάτησα από αυτή την άδικη κατηγορία και το ξύλο και γύρισα τρέχοντας στο σπίτι ρίχνοντας μαύρη, κατάμαυρη πέτρα πίσω μου. Οι γονείς μου βέβαια με ikέτευαν να γυρίσω και να τελειώσω έστω το δημοτικό. Εγώ όμως ήμουν ανένδοτος. Έτσι σταμάτησα στην πέμπτη δημοτικού.

Το έτος 1966 σε ηλικία δεκατριών ετών ξεκινάω για το πρώτο μεγάλο ταξίδι της ζωής μου. Θα πήγαινα στην Αθήνα όπου ζούσαν δύο από τα αδέρφια μου. Έμεινα μαζί τους στο Μεταξουργείο, στην οδό Γερασιού και Πειραιώς. Μετά από μια μαραθώνια ταλαιπωρία βρήκα δουλειά σαν βοηθός τορναδόρου. Μια δουλειά όμως που ήταν πολύ βαριά και δύσκολη για ένα δεκατριάχρονο παιδί. Έτσι ξεκίνησε μια καινούργια Οδύσσεια ανεύρεσης εργασίας. Εποχή όμως πολύ δύσκολη στην Αθήνα ιδιαίτερα για ένα παιδί από την επαρχία χωρίς γνώσεις πάνω σε κάποιο επάγγελμα.

Ήταν Αύγουστος, η ζέστη ανυπόφορη όμως εγώ από νωρίς βρισκόμουν στους δρόμους ψάχνοντας για δουλειά. Μια μέρα, άφραγκος όπως πάντα, κουρασμένος, πεινασμένος και με το στόμα στεγνό από την δίψα ανηφόριζα την Σταδίου. Μ' έπιασε απελπισία. Δεν άντεξα, μπήκα σ' ένα ζαχαροπλαστείο με σκοπό να ζητήσω λίγο νερό. Ο ιδιοκτήτης πίσω από τον πάγκο με κοίταξε και

έσκασε ένα χαμόγελο. Καλώς τον, μου είπε, άργησες. Τι άργησα, πήγα να πω, αλλά η ματιά μου και το μυαλό μου είχανε κολλήσει στο ψυγείο μπροστά του. Γεμάτο κάθε λογής πάστες, φρεσκότατες, λαχταριστές. Μαγεύτηκα. Έλα, μου λέει ο ζαχαροπλάστης γελώντας, πάμε στο πατάρι να σε κεράσω μια σοκολατίνα. Εγώ ξεροκατάπια, μιλά όμως δεν μπορούσα να βγάλω. Τον ακολούθησα σαν υπνωτισμένος. Μου έφερε τη σοκολατίνα και ένα ποτήρι νερό. Κατέβασα μονορούφι το νερό και μετά έπιασα την σοκολατίνα. Παναγία μου, λέω από μέσα μου, τι γεύση είναι αυτή, βγαλμένη από τον Παράδεισο. Δάκρυσα. Ο ζαχαροπλάστης που τόση ώρα με παρακολουθούσε χαμογελαστός περίμενε να τελειώσω και μετά έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα πεντακοσάριο και μου το έδωσε. Δώσ' το στο αφεντικό σου, μου λέει, και πες του να στείλει την παραγγελία αύριο, μην αργήσει. Πια παραγγελία, πιο αφεντικό, πήγα να πω, αλλά ξαφνικά κατάλαβα. Με είχε περάσει για άλλον. Προβληματίστηκα, αν του έλεγα την αλήθεια θα μ' έδιωχνε με τις κλωτσιές άσε που σίγουρα θα μου ζήτηγε να πληρώσω την πάστα. Ανατρίχιασα με τη σκέψη ότι μπορεί να καλούσε και την αστυνομία. Έτσι λοιπόν πήρα το πεντακοσάριο και το έβαλα στη τσέπη. Εντάξει, του είπα, μείνετε ήσυχος. Γρήγορα κατέβηκα τις σκάλες τον ευχαρίστησα για την πάστα, βγήκα έξω από το ζαχαροπλαστείο και έγινα καπνός.

Ήθελα όμως να ξεφύγω απ' αυτή τη κατάσταση και πάνω στην απελπισία μου κατέφυγα σε μια ανόητη για την ηλικία μου πράξη. Σε μια έρημη αυλή στη Φιλοθέη διέκρινα ένα ποδήλατο. Τότε μου ήρθε στο μυαλό μια τρελή ιδέα. Να πάρω το ποδήλατο και να φύγω για το χωριό μου. Χωρίς δεύτερη σκέψη μπήκα ήρεμα στην αυλή και καβάλησα το ποδήλατο. Ήταν καλοκαίρι Αύγουστος 1967. Η ζέστη ήταν αφόρητη και ο τρόμος μου μεγάλος να μην με πιάσουν. Μέχρι το Αίγιο κράτησαν οι ρόδες του ποδηλάτου. Εκεί σκέφτηκα να το πουλήσω όσο όσο και με τα χρήματα να φύγω σιδηροδρομικώς για το χωριό μου. Μπήκα σε ένα καφενείο για να παζαρέψω την τιμή. Κάποια στιγμή ένας παρευρισκόμενος που είχε καταλάβει ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε με ρώτησε γιατί ήθελα να το πουλήσω και μου ζήτησε τα χαρτιά του ποδηλάτου. Τα 'χασα, δεν ήξερα τι να απαντήσω. Κατάλαβαν όλοι τι συμβαίνει και ειδοποίησαν την τότε Χωροφυλακή. Εκείνοι με τη σειρά τους πράττοντας το ιερό καθήκον τους και παρά τα παρακάλια μου,

έστειλαν τα καλά μαντάτα στους γονείς μου. Ήρθε και με πήρε η μητέρα μου φανερά ανήσυχη και καταστεναχωρημένη. Τώρα καταλαβαίνετε τι επακολούθησε. Στο χωριό το μεροκάματο ήταν δυσεύρετο. Ο πατέρας μου, έξαλλος, μου ανέθεσε να φυλάω τα ζώα της οικογένειας. Δεν ήταν βέβαια ότι καλύτερο ονειρευόμουν αλλά τουλάχιστον κάτι έκανα και τέλος πάντων ήταν η τιμωρία μου και την δέχτηκα.

Κάποια μέρα η μητέρα μου με έστειλε να πάω φαγητό στον πατέρα μου που όργωνε κάτι χωράφια στη Ψηλή Ράχη, ένα μέρος αρκετά μακριά από το χωριό και ανηφορικό. Εκεί, πολλές φορές, άφηνα τα πρόβατα βόσκουν και σκαρφάλωνα στην κορυφή του βουνού. Είχα βρει μια μεγάλη ρόδα φορτηγού και την άφηνα να κατρακυλάει κάτω στην πλαγιά, τριακόσια περίπου μέτρα, μέχρι που έφτανε το ίσιωμα. Τότε κατέβαινα την κουβαλούσα πάλι πάνω, ιδρωμένος χωρίς κούραση όμως, και πάλι απ' την αρχή. Με αποθέωνε να την βλέπω να γυρνάει, ξανά και ξανά, το έβρισκα συναρπαστικό.

Λαχάνιασα και ιδρώσα μέσα στο λιοπύρι του καλοκαιριού μέχρι να φτάσω κι έτσι έκατσα να ξεκουραστώ και να κάνω παρέα στον πατέρα μου όσο έτρωγε. Τα δυο άλογα πιο πέρα βρήκαν κι αυτά την ευκαιρία να ξαποστάσουν και στρώθηκαν φαρδιά πλατιά χάμω στη γη. Μισοξαπλωμένος χουζούρευα τα κουκούτσια από τις ελιές που έφτυνε ένα ένα ο πατέρας μου. Δεν βιαζόμουν να φύγω, ήταν μια όμορφη και ήσυχη βουνοπλαγιά και το γλυκό πράσινο τριγύρω με ηρεμούσε. Ούτε τα πρόβατα που έβοσκαν απέναντι δεν βέλαζαν. Ξαφνικά, από το πουθενά θα έλεγα, εμφανίστηκε στον ουρανό ένα μεγάλο γκριζό στρογγυλό αντικείμενο. Στάθηκε πάνω από τον κάμπο, χωρίς να κουνιέται. Πως βρέθηκε εκεί ξαφνικά αναρωτήθηκα. Ρώτησα τον πατέρα μου τι ήταν αυτό και αν ήταν αεροπλάνο. Αυτός μου απάντησε πως δεν ήταν αλλά δεν ήξερε να μου πει περισσότερα. Εγώ είχα ακούσει στο ραδιόφωνο για κάτι περίεργα αντικείμενα που είχαν δει μερικοί στον ουρανό που έρχονταν από άλλους κόσμους, ούφο τα λέγανε, και κατάλαβα πως μάλλον ένα τέτοιο θα ήταν. Τελικά δεν είμαστε μόνοι σκέφτηκα, ο κόσμος είναι μεγάλος, τεράστιος και ξαφνικά μου ήρθε η επιθυμία να γνωρίσω αυτόν τον κόσμο, σίγουρος ότι εκεί θα έβρισκα την τύχη μου που λένε. Καθόμουν και το κοίταζα με δέος, για ώρες, έτσι μου φάνηκε, αποβλακωμένος, περίεργος να δω τι θα κάνει, αν θα κατέβαινε πιο κάτω, αν μας

έβλεπε κανείς και αν θα μας έκαναν κακό. Άραγε είχε μέσα κανένα απ' αυτά τα πράσινα ανθρωπάκια που λέγανε; Πήδηξα πάνω και άρχισα να κουνώ τα χέρια μου. Έεεε! φώναζα χοροπηδώντας. Αν εκείνη τη στιγμή κατέβαινε κάποιος, όποιο χρώμα και να είχε, μα το Θεό θα πήγαινα μαζί του. Ούτε μια στιγμή δεν φοβήθηκα. Ο πατέρας μου εξαγριωμένος και λιγάκι φοβισμένος απ' ότι κατάλαβα, μ' άρπαξε από το αυτί και βρίζοντας με τράβηξε μαζί του πίσω από κάτι βράχια. Δε μ' άφησε να κοιτάξω πίσω ούτε μια φορά.

Μετά από λίγο κατηφορίσαμε προς το χωριό, εγώ τρίβοντας τ' αυτί μου που ακόμα πονούσε αλλά εκστασιασμένος από αυτό που είδα. Βρήκα τότε την ευκαιρία να κρυφοκοιτάξω αλλά το αντικείμενο είχε πια εξαφανιστεί. Ο πατέρας μου δε, κατόπιν πιο νηφάλιας σκέψης αποφάσισε ότι το γεγονός αυτό έδειχνε πως μια μέρα εγώ θα γινόμουν μεγάλος και τρανός. Ήταν φως φανάρι έλεγε και ξανάλεγε και καμάρωνε. Δυστυχώς όμως πέθανε με τον καημό να με δει έτσι όπως ονειρευόταν.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

Όμως εγώ είχα πια αποφασίσει, ήθελα να δω τον κόσμο, να βρω την τύχη μου. Έτσι για αρχή, γύρισα πάλι στην Αθήνα έτοιμος τούτη τη φορά να κάνω ότι θα έβρισκα.

Φτάνοντας λοιπόν και επειδή μου άρεσαν οι μουτζούρες και οι μηχανές έβαξα για δουλειά σε συνεργεία. Στάθηκα τυχερός, βρήκα σε ένα, βοηθός μηχανικού. Όλες οι ατυχίες στη ζωή μου ξεχάστηκαν μονομιάς, ο κόσμος πια ήταν όλος δικός μου και το μέλλον μου φάνταζε ρόδινο.. για λίγο, αφού πολύ σύντομα τα χρέη ανάγκασαν τον εργοδότη μου να βάλει λουκέτο και εμένα να βγω πάλι στους δρόμους ψάχνοντας για άλλη δουλειά.

Ένα βράδυ βρέθηκα στη οδό Αγίου Κωνσταντίνου. Εκεί είδα ένα μεσόκοπο ζευγάρι να προσπαθεί να φτιάξει το αυτοκίνητο του. Πρόθυμος όπως πάντα είπα να βοηθήσω. Ήταν ένα Όπελ και κατάφερα πολύ σύντομα να αποκαταστήσω την βλάβη. Κόρδωσα από περηφάνια. Ο κύριος με ευχαρίστησε και θέλησε να με πληρώσει. Αρνήθηκα λέγοντας πως δεν ήταν κάτι σημαντικό. Εκείνη την στιγμή ένοιωσα μια απερίγραπτη ανωτερότητα, πρωτοφανή συναίσθημα για μένα. Εκείνος επέμεινε όμως και μ' αυτά και μ' αυτά βρέθηκα κάποια στιγμή με πεντακόσιες δραχμές, ιλιγγιώδες ποσό εκείνη την εποχή, ατελείωτο, για μένα τουλάχιστον. Βαρέθηκα όμως να γυρνάω την Αθήνα ζητιανεύοντας για δουλειά και έτσι ένα ωραίο πρωινό πήρα την απόφαση να γυρίσω πάλι στο χωριό. Με τι όμως; Το πεντακοσάρικο είχε προ πολλού ξοδευτεί. Έτσι πήγα στην οδό Καβάλας με τα πόδια και άρχισα να κάνω ωτοστόπ. Εκεί με βρήκε το βράδυ κι ακόμα τίποτα, άσε που έκανε και πολύ κρύο. Σκεφτόμουν να γυρίσω πίσω όταν κάποια στιγμή βλέπω να σταματάει ένα τζιπ του στρατού. Τουρτουρίζοντας και με θράσος πλησιάζω και ρωτώ τον Διοικητή που ήταν μέσα αν πήγαιναν προς Αμαλιάδα. Αυτός ένας πολύ συμπαθητικός τύπος μου απάντησε πως όχι αλλά θα μπορούσε να με φιλοξενήσει για το βράδυ στην μονάδα του στο Μεγάλο Πεύκο. Δέχτηκα, καλύτερη προσφορά δεν είχα έτσι κι αλλιώς, πείναγα κιόλας, και αμέσως ανέβηκα στο τζιπ. Το πρωί με φώναξε στο γραφείο του και μου πρότεινε αν ήθελα να πάω εθελοντής φαντάρος στο εργοτάξιο της MOMA στην Πάτρα. Δέχτηκα με ενθουσιασμό και

ξανά το μέλλον μου άρχισε να ροδίζει. Μου έδωσε μια επιστολή για έναν κύριο στη MOMA, και ο οδηγός του με πήγε στον σταθμό των τρένων να φύγω για Πάτρα. Πλημμυρισμένος από χαρά και συγκίνηση για το ενδιαφέρον του Διοικητή ξεκίνησα. Δυστυχώς όμως και εδώ ατυχία, μάταια πήγα στη Πάτρα. Η MOMA ήταν υπό διάλυση, ούτε τον κύριο που έψαχνα δεν μπόρεσα να βρω. Έτσι με μαύρες σκέψεις στο κεφάλι για το μέλλον μου γύρισα πίσω στο χωριό.

Μια βραδιά, ενώ καθόμασταν στην πλατεία του χωριού, είδαμε ένα φορτηγό ενός κινητού κινηματογράφου. Αφού βοηθήσαμε τον υπεύθυνο να ξεφορτώσει τα πράγματα του, και ενώ αυτός έλειπε σε κάποια δουλειά, είχα την φαεινή ιδέα να πάρω το φορτηγό του για να κάνω μια βόλτα. Αφού έκανα περίπου τρία χιλιόμετρα αποφάσισα να γυρίσω πίσω. Στο χωριό όμως είχαν καταλάβει τι είχε γίνει και ήδη μ' έψαχναν, ο αστυνόμος με κάποιο χωριανό. Όταν με εντόπισαν μου έκαναν νόημα να σταματήσω. Εγώ όχι μόνο δεν σταμάτησα αλλά ανέπτυξα ταχύτητα και πάνω στον πανικό μου να ξεφύγω έχασα τον έλεγχο και έπεσα σε ένα χαντάκι αρκετά βαθύ. Ευτυχώς εγώ ούτε γρατσουνιά δεν έπαθα το φορτηγό όμως είχε τα χάλια του. Έτσι βρέθηκα στο κρατητήριο στη Εφύρα. Εκεί μετά από θερμές παρακλήσεις των γονιών μου με άφησαν ελεύθερο αλλά αφού υποβλήθηκε μήνυση. Μετά από αυτό το επεισόδιο και ενώ το κλίμα ήταν πολύ αρνητικό απέναντι μου και στο σπίτι και στο χωριό -όλοι με αποκαλούσαν αλήτη, αχαϊρευτο και άλλα κολακευτικά - έπεισα τον πατέρα μου να υπογράψει για να φύγω στα καράβια. Έτσι αφού είχαν γίνει όλες οι απαραίτητες ενέργειες, στις 9 Νοεμβρίου 1969 και αφού είχα προσληφθεί από την εταιρεία Λαιμός σαν καθαριστής, ξεκίνησα από την Πάτρα για την Ιταλία για να επιβιβαστώ μια εβδομάδα αργότερα στο βαπόρι Καπετάν Γιώργος.

Το πρώτο λιμάνι που σταματήσαμε ήταν το Κολόμπο και στην συνέχεια το Κέιπ Τάουν. Ο πρώτος μεγάλος μας σταθμός ήταν η Σιγκαπούρη, όπου θα μέναμε αρκετές μέρες. Εκεί ένας συνάδελφος ο Στιουαρτ, μου πρότεινε να αγοράσω αφορολόγητα τσιγάρα και να κάνω εμπόριο, λαθραία φυσικά. Δεν άργησε να με πείσει αφού το κέρδος δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητο. Αγόρασα σαράντα κούτες. Ήμουν πάρα πολύ ανήσυχος γιατί ενώ φτάναμε στο Πόρτο Καραάτσι στο Πακιστάν εγώ δεν είχα βρει ασφαλή κρυψώνα για τα τσιγάρα. Πάνω

στην απελπισία μου να μην βρεθώ με χειροπέδες αποφάσισα να τα ξεφορτωθώ. Λίγο πριν το μεγάλο βήμα κλειδαμπαρώθηκα στην καμπίνα μου και παφ πουφ κάπνισα όσα μπορούσα, μην πάνε όλα χαμένα είπα. Άνοιξα μετά το φινιστρίνι και ένα ένα πέταξα ότι είχε απομείνει στην θάλασσα. Έτσι βυθίστηκαν και οι λιγοστές οικονομίες μου και τα όνειρα μου να γίνω γρήγορα πλούσιος.

Αφού φτάσαμε και μετά από τόσο καιρό περιορισμού στο πλοίο θέλησα να βγω έξω για να βρω μια κοπέλα. Μαζί με έναν Αργεντινό φίλο βγήκαμε στην μικρή πόλη και πλησιάσαμε έναν ηλικιωμένο και με τα λίγα Αγγλικά που είχα μάθει του εξήγησα τι θέλαμε. Αυτός μας είπε να τον ακολουθήσουμε και μας οδήγησε έξω από την πόλη σε ένα μικρό δάσος γεμάτο βουρκόνερα. Πράγματι, σε κάτι μικρές καλύβες ήταν σπιτωμένες επτά κοπέλες, πανέμορφες όλες, μπουκιά και συχώριο, έτσι μου φάνηκαν. Αλλά ύστερα από τόσο καιρό στέρησης ποιος ξέρει, και γριά κουτσοδόντα να μου έφερνε κούκλα θα μου φαινόταν.

Τι γκαντεμιά όμως, πριν προλάβει να γίνει κάτι, κάποιος μπούκαρε μέσα φωνάζοντας πως έρχεται η αστυνομία και όλοι άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητοι. Εμάς μας πήρε ο ηλικιωμένος οδηγός μας και μας οδήγησε από έναν άλλο δρόμο στην πόλη για να γυρίσουμε στο πλοίο. Εκεί για κακή μας τύχη πέσαμε πάνω σε πέντε μεγαλόσωμους Ινδούς αστυνομικούς. Αφού μας έψαξαν σχολαστικά με την κατηγορία πως ήμασταν ύποπτοι για εμπορία ναρκωτικών μας πήραν ότι είχαμε πάνω μας. Χρήματα, ρολόγια, γυαλιά ηλίου ακόμα και τα σακάκια μας. Πήγαμε στο αστυνομικό τμήμα και μετά τις εξηγήσεις που δόθηκαν μας άφησαν να φύγουμε. Τα πράγματα μας όμως τα κράτησαν, μόνο τα σακάκια πήραμε πίσω. Όταν τόλμησα να παραπονεθώ οι αστυνομικοί αρνήθηκαν ότι μας είχαν 'γδύσει', αλλά εικόνες του εαυτού μου χωμένο στα μπουντρούμια της φυλακής εκεί στη ξενιτιά μου έκλεισαν το στόμα.

Γυρνώντας στο καράβι κουρασμένοι και πεινασμένοι, από κάθε άποψη, και βρίζοντας τη μοίρα μας, επιτέλους είχα και ένα καλό νέο. Το δικαστήριο που εκκρεμούσε εις βάρος μου για την κλοπή του φορτηγού στο χωριό είχε γίνει και είχα αθωωθεί. Τους λόγους δεν μου τους είπαν ούτε ρώτησα. Κατενθουσιασμένος έστειλα χρήματα για τα έξοδα στον πατέρα μου και τέλειωσε και αυτό το

θέμα.

Το βραδάκι μαζευτήκαμε όλοι στο κατάστρωμα, όπως πολλές φορές, έτσι για να μας περάσει η μοναξιά. Ο μάγειρας, οι άλλοι ναύτες ο καπετάν Γιώργης όλοι σχεδόν έδωσαν το παρόν. Τραγουδώντας πίναμε μύρες και συζητούσαμε για την πατρίδα και τους δικούς μας. Εγώ κάποια στιγμή σηκώθηκα και πήγα στην πρύμνη. Μου άρεσε να παρακολουθώ την προπέλα και τον αφρό που δημιουργούσε. Κρεμάστηκα από τα κάγκελα και λύγισα το σώμα μου προσπαθώντας να δω καλύτερα. Χωρίς να καταλάβω πως, έχασα την ισορροπία μου και βρέθηκα αιωρούμενος με το ένα χέρι να κρατάει απεγνωσμένα τα κάγκελα και την προπέλα από κάτω να στριφογυρίζει απειλητικά. Μη θέλοντας να καταλήξω στο βάθος του ωκεανού έβαλα όση δύναμη είχα και άρχισα να φωνάζω βοήθεια. Δυο ναύτες έτρεξαν αμέσως και με τράβηξαν στο κατάστρωμα λίγο πριν με εγκαταλείψουν οι δυνάμεις μου. Πέρασε αρκετός καιρός μέχρι να βρω το κουράγιο να πλησιάσω ξανά την πρύμνη αλλά ποτέ ξανά μόνος.

Επόμενος σταθμός ήταν η Κίνα, και έπειτα η Ιαπωνία. Εκεί επισκέφτηκα το Τόκιο και την Γιοκοχάμα. Επιτέλους έβλεπα τον κόσμο και ήμουνα μέσ' στη τρελή χαρά. Σειρά στο ταξίδι μας είχε η Βόρεια Κορέα όπου χιόνιζε και είχε διαβολεμένο κρύο. Ένας πονόδοντος με ταλαιπωρούσε από καιρό και δεν άντεχα άλλο, έτσι αποφάσισα να επισκεφτώ ένα οδοντιατρείο. Η πολυτέλεια που επικρατούσε εκεί με άφησε άφωνο. Μυθική, σαν σε παλάτι. Βέβαια δεν είχα δει ποτέ παλάτι αλλά έτσι το φανταζόμουν. Βελούδο, μετάξι και σκαλιστό ξύλο παντού. Δύο κρυστάλλινοι πολυέλαιοι κρέμονταν από την οροφή φωτίζοντας το πανέμορφο μεταξωτό χαλί που κάλυπτε το πάτωμα σχεδόν από άκρη σε άκρη. Ντρεπόμουν να κάτσω, ακόμα κι όταν επέμεινε μια κυρία με άσπρη στολή. Τελικά έκατσα μαζεμένος στην άκρη του καναπέ και προσέχοντας να μην αγγίξω τίποτα.

Ταξιδεύοντας προς Ευρώπη στις 31 Μαρτίου 1970 πήρα την προαγωγή μου και έγινα θερμαστής. Το μέλλον μου όλο και πιο ρόδινο φάνταζε, και πολλές φορές εκεί στην κουπαστή ατενίζοντας τον μακρινό ορίζοντα, εικόνες του εαυτού μου με την στολή του καπετάνιου έρχονταν στο μυαλό μου. Τέτοια όνειρα έκανα.

Τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους αρρώστησα πολύ βαριά. Για πάρα πολλές μέρες ήμουν στο κρεβάτι με

υψηλό πυρετό και μάταια ο γραμματικός του πλοίου που εκτελούσε και χρέη γιατρού προσπαθούσε να κάνει κάτι. Στις 6 Οκτωβρίου του 1970 φτάσαμε στην Αλεξάνδρεια κι εγώ εξαντλημένος από τον πυρετό χωμένος κάτω απ' τις κουβέρτες δεν μπόρεσα ούτε μια ματιά να ρίξω σ' αυτήν τη πόλη που με τόση ανυπομονησία περίμενα να δω. Συνεχίσαμε για Πειραιά όπου η εταιρεία μερίμνησε να με στείλει για εξετάσεις και στην συνέχεια για νοσηλεία γιατί απεδείχθη ότι είχα βαριάς μορφής σκωληκοειδίτιδα και έπρεπε να χειρουργηθώ άμεσα.

Αφού βγήκα από το νοσοκομείο πήγα στο χωριό μου για ανάρρωση. Εκεί μετά από λίγο καιρό και αφού αισθάνθηκα καλύτερα αγόρασα ένα μηχανάκι για τις μετακινήσεις μου και ένα ξυλοκοπτικό εργαλείο για να κόβω ξύλα, να βγάζω κανένα χαρτζιλίκι. Και εδώ όμως με κυνηγούσε η ατυχία. Σε μια στιγμή απροσεξίας έκοψα το πόδι μου λίγο πάνω από το γόνατο και αρκετά βαθιά. Ποτάμι έτρεχε το αίμα, όλοι τα χρειάστηκαν. Ένας συγχωριανός με φόρτωσε στο γαϊδούρι του και κούτσα κούτσα, και μετά από αλλεπάλληλες κατηγορίες κι ανηφορίες με μετέφερε στο νοσοκομείο στην Αμαλιάδα. Μια γειτόνισσα, η Κατίνα, βλέποντας με έτσι μέσ' στη μιζέρια και το αίμα, με λυπήθηκε. Έβγαλε απ' το κομπόδεμα της πεντακόσιες δραχμές και τα τρύπωσε μέσα στην τσέπη μου, για τα έξοδα σου παιδάκι μου, μου είπε και εγώ δάκρυσα από συγκίνηση γιατί ήξερα πως και αυτή ήταν φτωχιά σαν εμάς. Οκτώ ράμματα χρειάστηκαν για να δέσει η πληγή και αρκετός καιρός μέχρι να μπορέσω να εργαστώ ξανά.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στις 13 Δεκεμβρίου 1971 με την ίδια εταιρεία αλλά αυτή τη φορά με το πλοίο Άρχων φορτωμένο με κάρβουνο ξεκίνησα πάλι τα ταξίδια. Πρώτος σταθμός η Βενετία και στην συνέχεια η Βραζιλία. Μετά από εκεί και ενώ πλέαμε στον ωκεανό έμαθα ότι θα πηγαίναμε στην Νέα Υόρκη. Τότε πήρα μια απόφαση που από καιρό καλλιεργούσα στο μυαλό μου. Θα έμενα στην Αμερική. Γι αυτό το λόγο είχα ζητήσει σε ένα προηγούμενο γράμμα από τον πατέρα μου να μου γράψει όλες τις διευθύνσεις γνωστών μας που έμεναν εκεί. Έτσι στις 29 Φεβρουαρίου 1972 φτάσαμε στο Στέιτεν Άιλαντ. Από εκεί χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν έφυγα από το καράβι, και με το φέρυ-μπότ πέρασα στην Νέα Υόρκη.

Μετά από μεγάλη ταλαιπωρία έφτασα στην πιο κοντινή διεύθυνση που είχα, σε μια γριούλα μακρινή συγγενή. Τα πράγματα όμως δεν πήγαν όπως τα περίμενα. Η κόρη της γριούλας αντέδρασε στη ιδέα να με φιλοξενήσει. Μου είπε να ξεκουμπιστώ και να γυρίσω στο καράβι. Σωστή συμβουλή όπως θα ανακάλυπτα αργότερα αλλά εγώ ούτε ν' ακούσω. Κάνε λίγο υπομονή, την παρακάλεσα, ώσπου να βρω μια δουλειά. Αφού γνώρισα λίγο κόσμο, με την παρέμβαση κάποιου έπιασα δουλειά σε ένα βενζινάδικο στο Μπρούκλιν. Άνθισε ξανά το χαμόγελο στα χείλη της κόρης της γριούλας όταν της ανακοίνωσα πως, επιτέλους, θα την απαλλάξω από την παρουσία μου.

Δεν άργησα στη συνέχεια να μετακομίσω στην Αστόρια όπου ανάμεσα στους πατριώτες αισθάνθηκα πιο ασφαλής. Πήγαινα σε ελληνικές εκκλησίες, καφετέριες και κινηματογράφους με ελληνικές ταινίες, είχα την αίσθηση ότι ζούσα στην Ελλάδα. Νοίκιασα ένα ωραίο σπίτι και βρήκα δουλειά σ' ένα κοντινό βενζινάδικο με καλό μισθό μάλιστα. Ήμουν καλός και γρήγορος εργάτης, ξεφτέρι, και ο εργοδότης μου όλο μπράβο μου έλεγε και με χτυπούσε στην πλάτη ικανοποιημένος. Μια χαρά ήμουνα.

Κάποια μέρα μάθαμε από το ελληνικό ραδιοφωνικό σταθμό Άρθρας ότι είχε βγει απόφαση από τις αρχές να συλληφθούν και να απελαθούν όλοι οι λαθραίοι μετανάστες. Εγώ μέχρι τότε έπαιρνα

γράμματα από την Ελλάδα στο ψεύτικο όνομα Γιώργος Παπαδόπουλος, και έτσι ήμουν ήσυχος για λίγο καιρό. Γρήγορα όμως θα έπρεπε να φύγω από εκεί. Έτσι με άλλους δυο φίλους που αντιμετώπιζαν το ίδιο πρόβλημα αποφασίσαμε να πάμε στο Χιούστον του Τέξας. Εκεί βρήκα δουλειά σε ένα βενζινάδικο στο 445 Νορθ Λουπ Γουέστ Χιούστον, και τα βράδια δούλευα λίγες ώρες σε ένα μεγάλο ξενοδοχείο σαν παρκαδόρος. Το αφεντικό εκεί με φώναζε Άγκνιου, χαριτολογώντας καθώς είχα το ίδιο επώνυμο με τον τότε ελληνοαμερικανό αντιπρόεδρο των ΗΠΑ.

Η ζωή αρχίζει επιτέλους να μου χαμογελάει, και συνάμα γνωρίζω και την Πατρίτσια. Κάτι σαν προξενιά ήταν η γνωριμία μας αλλά εγώ την ερωτεύτηκα επί τόπου. Καστανομάλλα, όμορφη και τσαχπίνια, όλο νάζια. Την έφερε στο βενζινάδικο μια φίλη της ένα μεσημέρι να μου την γνωρίσει. Δεν καθυστέρησα καθόλου, το ίδιο απόγευμα την πήγα στο σπίτι μου και στο κρεβάτι μου. Το ειδύλλιο κράτησε ένα μήνα μέχρι ο πατέρας της, παλαιών αρχών, με διέταξε να αποκαταστήσω την κόρη του. Δεν ήθελα και πολύ σπρώξιμο, έτσι τον Οκτώβριο του 1972 με μεγάλη συγκίνηση αλλά χωρίς πολλές φανφάρες την παντρεύομαι. Ήμουν μόλις 17 χρονών, ένα χρόνο μικρότερος από την Πατρίτσια και στο Χιούστον απαγορευόταν να παντρεύονται ανήλικοι κι έτσι ο γάμος έγινε στο δημαρχείο του Μπερν, μια άλλη πόλη του Τέξας. Αναρωτιόμουν πως θα το έπαιρνε η οικογένεια μου που παντρεύτηκα μια ξένη και αλλόθρησκη, αλλά ποιος νοιαζόταν, σίγουρα όχι εγώ. Εν πάση περιπτώσει επειδή πίστευα πως δεν θα έκαναν γλέντια με τα νέα αποφάσισα να μην τους ενημερώσω για το ευτυχές γεγονός ακόμα, θα περίμενα μια πιο κατάλληλη στιγμή, ας πούμε μέχρι να ενηλικιωθώ λιγάκι, και βλέπουμε.

Μένω λοιπόν, νόμιμα πλέον, με την γυναίκα μου στην διεύθυνση 4102 στην οδό Μάγκνουμ διαμέρισμα 49 σε ένα συγκρότημα κατοικιών με πισίνα στον κήπο, τρομερή πολυτέλεια για ένα χωριατόπουλο σαν και μένα.. Ένα δωάρι στο δεύτερο όροφο, διαμπερές, ηλιόλουστο, και φρεσκοβαμμένο, αν και οι τοίχοι ήταν τσιγαρόχαρτο, ούτε να φταρνιστείς δεν μπορούσες χωρίς να ακούσεις 'γείτσες από δίπλα. Επιπλωμένο με απλά και λιγιστά έπιπλα, τα όνειρα μου όμως ήταν μεγάλα και φανταχτερά.

Για λίγο έπαιξα κι εγώ το ρόλο του οικογενειάρχη, η Πατρίτσια δεν ήταν ιδιαίτερα απαιτητική και η ζωή κυλούσε ήρεμα και ωραία. Μαγείρευε ότι μπορούσε όπως μπορούσε δηλαδή σχεδόν τίποτα, έξω τρώγαμε συνέχεια, αλλά ούτε κι εγώ είχα απαιτήσεις, μου έφτανε που την είχα δίπλα μου. Ήμουν ευτυχισμένος, οι συνάδελφοι μου συνεχώς με πείραζαν για το χαζοχαρούμενο χαμόγελο μου, η μια μέρα πέρναγε καλύτερα από την άλλη και είχα αρχίσει πλέον να πιστεύω πως όλα τα άσχημα είχαν περάσει ανεπιστρεπτί. Έτσι πίστευα και ευχαριστούσα τον παντοδύναμο για την καλή μου τύχη.

Μια μέρα ενώ γύριζα στο σπίτι μετά από την δουλειά τράκαρα πολύ άσχημα. Έπεσα σε κόμα. Όταν συνήλθα μετά από μερικές μέρες βρισκόμουν στο Νοσοκομείο Μεμόριαλ και ένοιωθα τρομερούς πόνους στην πλάτη. Έμεινα στο νοσοκομείο τρεις μήνες περίπου. Ενώ βρισκόμουν στο σπίτι σε περίοδο ανάρρωσης οι αμερικανικές αρχές με ειδοποίησαν πως θα έπρεπε να γυρίσω στην Ελλάδα για να εξασφαλίσω την περιβόητη βίζα. Η Πατρίτσια δεν ήθελε να με ακολουθήσει παρά τα παρακάλια μου. Προσπάθησα να τη δελεάσω με υποσχέσεις για κρουαζιέρες στο υπέροχο Αιγαίο και τα νησιά του αλλά μάταια. Έτσι αναγκάστηκα να φύγω μόνος μου. Πριν φύγω είχα παρατηρήσει πως είχε πάρει κάποια κιλά. Την ρώτησα μήπως είχε υποψίες πως ήταν έγκυος. Μπα μου λέει, απλά έχω πάρει μόνο λίγο βάρος, δεν ήταν τίποτα. Δεν έδωσα περαιτέρω σημασία και μετά από μερικές μέρες έφυγα.

Στις 10 Φεβρουαρίου του 1973 βρισκόμουν και πάλι στην Ελλάδα. Το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να υποβάλλω τα χαρτιά μου στην πρεσβεία των ΗΠΑ για την βίζα και μετά πήγα στο χωριό μου να περιμένω την έκδοση της. Η πλάτη μου πονούσε ακόμα τρομερά και έτσι αποφάσισα να επισκεφτώ έναν γιατρό στην Αμαλιάδα. Αφού του περιέγραψα το ιστορικό μου και έβγαλα ακτινογραφίες μου επεσήμανε την σοβαρότητα της κατάστασης μου και πως έπρεπε άμεσα να εισαχθώ στο ορθοπεδικό νοσοκομείο Βούλας στην Αθήνα. Εκεί έκανα μια σειρά εξετάσεων για την σπονδυλική μου στήλη. Επί έξι μήνες από τον Μάρτη μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1973 υποβλήθηκα σε θεραπεία TBC και βρισκόμουν σε ορθοπεδικό κρεβάτι με φρικτούς πόνους, και μόνο τις τελευταίες είκοσι πέντε μέρες κυκλοφορούσα κάπως υποφερτά.

Επανειλημμένως είχα γράψει στην γυναίκα μου ότι βρισκόμουν στο νοσοκομείο και της είχα αποκαλύψει τα μελλοντικά μου σχέδια όταν θα έβγαινα από αυτό. Την παρακαλούσα να μου γράψει αλλά απάντηση δεν έπαιρνα. Είχα χάσει κάθε ελπίδα επικοινωνίας μαζί της ώσπου μια μέρα έλαβα ένα γράμμα. Με πολύ αγωνία και αδικαιολόγητη ταραχή το άνοιξα. Είχε μέσα μια φωτογραφία ενός μωρού και από κάτω μια μόνο φράση. ‘Χρήστο γέννησα την κόρη μας την Τερέζα.’

Η χαρά μου εκείνη την στιγμή δεν περιγράφετε. Γεμάτος συγκίνηση της έστειλα ένα γράμμα που της ευχόμουν να είναι και οι δυο τους γεροί και δυνατοί και ότι μόλις τελείωνα το στρατιωτικό μου θα έτρεχα κοντά τους. Έκανα όνειρα για την συνέχεια της ζωής μου με την γυναίκα και την κόρη μου. Όλα όμως αποδείχτηκαν μάταια γιατί απάντηση δεν έλαβα όσα γράμματα και να της έγραφα. Τα ίχνη της στην κυριολεξία χάθηκαν.

Αφού ανάρρωσα, στο τέλος του 1973 αναγκάστηκα να παρουσιαστώ στην Καλαμάτα για να υπηρετήσω την θητεία μου στον στρατό. Λόγω του προβλήματος που είχα στην μέση μου με έστειλαν στο 401 στρατιωτικό νοσοκομείο και εκεί μετά από τάλαιπωρία πέντε μηνών μου έδωσαν απολυτήριο σαν ακατάλληλος με Ι5.

Κάθισα λίγο καιρό στην Αθήνα, να δουλέψω εκεί μέχρι να συγκεντρώσω τα χρήματα που χρειαζόμουν για να γυρίσω στην Αμερική. Έτσι βρήκα πάλι δουλειά σαν παρκαδόρος στη οδό Βερανζέρου. Μετά από πολλές στερήσεις κατάφερα να συγκεντρώσω το ποσό που ήθελα και στις 9 Νοεμβρίου του 1973 με όλες τις νόμιμες διατυπώσεις έφυγα ξανά για την Αμερική, για να βρω την γυναίκα μου, το παιδί μου και το μέλλον μου.

Έμεινα προσωρινά στη Βοστώνη σε μια εξαδέλφη της μητέρας μου πριν ταξιδέψω για το Χιούστον όπου πήγα απ' ευθείας στο σπίτι του πεθερού μου. Εκεί βρήκα τον αδελφό της γυναίκας μου και τον παρακάλεσα να μου πει τι είχε συμβεί. Δεν είναι στο Τέξας μου είπε, η αδελφή μου πήρε διαζύγιο και έφυγε με κάποιον άλλο άντρα και μην ψάξεις να τους βρεις. Δεν πίστεψε τους λόγους που με ανάγκασαν να μείνω στην Ελλάδα παραπάνω απ' ότι σχεδίαζα. Ένοιωσα σαν να με χτύπησε κεραυνός. Όλα τα όνειρα που είχα κάνει γκρεμίστηκαν σε μια στιγμή. Η πρώτη μου αντίδραση ήταν να ενημερώσω την αστυνομία. Αυτοί μου είπαν ότι θα έκαναν ότι

μπορούσαν, δύσκολη υπόθεση όμως γιατί κι αυτοί δεν ήξεραν από πού ν' αρχίσουν, η Αμερική δεν είναι χωριό.

Ενώ βρισκόμουν στο Χιούστον ζήτησα δουλειά από έναν γνωστό που είχε μαγαζί, είχα εργαστεί εκεί παλιότερα. Με δέχτηκε με χαρά. Του είπα για τα προβλήματα μου και αυτός προσπάθησε να με πείσει να ξεχάσω όλη αυτή την ιστορία και να κοιτάξω να ξαναφτιάξω τη ζωή μου. Να ξεχάσω την Πατρίτσια ναι, αλλά το παιδί μου; Όσο και αν παρακάλεσα κανέναν δεν μου έλεγε που ήταν. Θα περίμενα.

Πέρασαν δύο χρόνια. Το 1975 η αστυνομία είχε πια βάλει την υπόθεση στο αρχείο και εγώ αποφάσισα να γυρίσω ξανά στη Νέα Υόρκη. Πριν φύγω από το Χιούστον έστειλα ένα γράμμα στον αδελφό της Πατρίτσια με την καινούργια μου διεύθυνση και το τηλέφωνο ενός φίλου μου στην περίπτωση που αποφάσιζε ότι ήθελε να με δει. Έπιασα δουλειά στην 56η οδό μεταξύ της έβδομης λεωφόρου και Μπροντγουέι σ' ένα υπόγειο πάρκιν. Οι ώρες εργασίας μου ήταν από νωρίς το απόγευμα μέχρι τα μεσάνυχτα. Σε αυτό το πάρκιν άφηνε το αυτοκίνητο του και ο διάσημος τραγουδιστής Τζέιμς Μπράουν. Ήταν πολύ ωραία δουλειά, την είχα συνηθίσει και όλοι αυτοί που άφηναν τα αυτοκίνητα τους εκεί με επαινούσαν για την γρήγορη εξυπηρέτηση που τους παρείχα. Είχα και τα τυχερά μου.

Να όμως που η ατυχία δεν είχε σταματήσει να με κυνηγάει, μια μικρή ανάπαυλα είχε κάνει. Ένα απόγευμα χωρίς να το καταλάβω τρεις άνθρωποι κρύφτηκαν στο υπόγειο του πάρκιν. Μόλις τελείωσε η βάρδια μου έκλεισα και έφυγα. Αυτοί τότε έκλειψαν τρία πολυτελέστατα αυτοκίνητα. Ο εργοδότης μου με θεώρησε υπεύθυνο και αναγκάστηκε να με απολύσει.

Στεναχωρημένος αλλά πάντα αισιόδοξος, βρήκα δουλειά σχεδόν αμέσως σαν μεταφορέας στα τρένα με έναν άλλο πατριώτη. Δουλειά όμως άχαρη και σκληρή και επιπλέον δεν μας πλήρωναν καθόλου καλά. Έτσι αποφάσισα να γίνω ταξιτζής. Ετοίμασα τα χαρτιά μου, πήρα την ειδική άδεια και τον Αύγουστο του 1974 έπιασα δουλειά στην Μέιν Τάξι Κορποράτιον στην Λεωφόρο Κρέστον 41 στο Κουίνς. Ο πρώτος μου πελάτης ήθελε να τον πάω στη Αστόρια κάτι που το θεώρησα γούρικο. Στην αρχή είχα κάποιες δυσκολίες με τους δρόμους αλλά μετά από έξι μήνες όλα είχαν γίνει μια πραγματική

ρουτίνα για μένα. Έπαιρνα όλες τις κούρσες που τύχαιναν, άσπρους, μαύρους, κίτρινους, δεν έκανα διακρίσεις.

Στην οδήγηση, γιατί να μην το παινευτώ, ήμουνα άσσος. Μια φορά μάλιστα που τα φρένα του ταξί έπαθαν βλάβη αντέδρασα με διαβολική ψυχραιμία, ακόμα και τον εαυτό μου εξέπληξα, και όχι μόνο έσωσα από βέβαιο θάνατο τις δυο κυρίες που είχα πάρει κούρσα αλλά φυσικά και τον εαυτό μου. Σε μια απότομη κατηφόρα ξαφνικά ανακάλυψα ότι τα φρένα δεν έπιαναν. Το ταξί άρχισε να κατηφορίζει σαν σίφουνας. Τι κάνεις άνθρωπε μου φώναξε η μια κυρία, γιατί πας τόσο γρήγορα. Τα φρένα μου δεν πιάνουν μαντάμ την ενημέρωσα ήρεμα. Άρχισαν να τσιρίζουν και οι δυο και να σταυροκοπιούνται. Χωρίς να πανικοβληθώ στο επόμενο σταυροδρόμι στρίβω γρήγορα το τιμόνι δεξιά, εκεί που ήξερα ότι ο δρόμος ήταν λίγο ανηφορικός και θα έκοβε τη φόρα μου, όπως και έγινε. Οι δυο κυρίες κατέβηκαν από το ταξί αναμαλλιασμένες χωρίς να σταματήσουν να στριγκλίζουν αλλά όταν ξαναβρήκαν την ανάσα τους άρχισαν να με παινεύουν και να μου δίνουν τη μια ευχή μετά την άλλη. Είμαι σίγουρος ότι ακόμα και σήμερα μπορεί και ν' ανάβουν κανένα κεράκι στο όνομα μου. Άσε που όταν το είπα στο αφεντικό μου σκέφτηκε τα επακόλουθα αν η έκβαση του γεγονότος ήταν διαφορετική και μόνο μετάλλιο ηρωισμού δεν μου έδωσε.

Ενδιαφέρον πάντως η δουλειά του ταξιτζή, συναρπαστική μπορώ να πω. Μοναχική δε αλλά από την άλλη κάθε μέρα μια περιπέτεια. Ένα σωρό παράξενα πράγματα είδα να συμβαίνουν, από ανθρώπους που είχαν πυροβοληθεί εκεί μπροστά στα μάτια μου σαν να μην υπήρχα, μέχρι άτομα που έκαναν χρήση ναρκωτικών μέσα στο ίδιο μου το ταξί κατά τη διάρκεια της διαδρομής. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να προσέχω μήπως πάθει κανείς τίποτα μέσα στο αμάξι και είχα μπλεξίματα. Πάνω απ' όλα πρόσεχα τον εαυτό μου, ήξερα τους κινδύνους και δεν ήθελα να πάθω τίποτα ούτε εγώ. Πολλές φορές όταν θυμάμαι τις περιπέτειες μου χαμογελάω και αναπολώ τις μέρες εκείνες. Τότε όμως δεν μου φαίνονταν καθόλου για γέλια.

Όπως μια νύχτα, τέσσαρες το πρωί, έξω από τον σταθμό των τρένων. Περίμενα υπομονετικά να πάρω καμιά κούρσα όταν ξαφνικά ανοίγει ορμητικά η πίσω πόρτα και μπαίνει μέσα ένας τύπος. Στο Μπρονξ μου

είπε κοφτά, μου έδωσε την διεύθυνση και έκλεισε την πόρτα με τόση δύναμη που σείστηκε ολόκληρο το ταξί. Βάζω μπρος και ξεκινάω. Μέσα απ' τον καθρέπτη ρίχνω μια ματιά. Βλέπω μια άγρια φάτσα, σκέτο φρικιό, γεμάτη ουλές με γένια και μακριά ακατάστατα σκούρα μαλλιά. Η μυρωδιά της μούχλας και του ιδρώτα πλημμύρισε το ταξί. Προφανώς είχε μερικά χρόνια να πλυθεί. Συνήθως έπιανα κουβέντα με τους πελάτες έτσι για να περνάει η ώρα, αλλά αυτή τη φορά ζύγισα τα πράγματα και αποφάσισα ότι ήταν καλύτερα να σωπάσω, ο τύπος δε χάριζε. Όταν φτάσαμε στον προορισμό μας έβαλα φρένο και γύρισα να μου δώσει τα τέσσερα δολάρια που έγραφε το ταξίμετρο. Άκου μου λέει, λεφτά δεν έχω, θα σε πληρώσω με σφαίρες. Πάγωσε το αίμα μου. Παναγίτσα μου λέω από μέσα μου θα με σκοτώσει, και μ' έλουσε κρύος ιδρώτας. Όχι, όχι μάλιστα δεν κατάλαβες μου λέει και σκάει ένα μορφασμό, κάτι σαν χαμόγελο. Βάζει το χέρι του στην τσέπη και εκεί που άρχιζα να αποχαιρετώ την γλυκιά ζωή τραβάει το χέρι του και μου το απλώνει. Στην χούφτα του είχε τέσσαρες σφαίρες. Πάρε μου λέει. Μα δεν έχω όπλο τραύλισα. Έχω εγώ λέει εκείνος, θες να το δεις μήπως, και το χαμόγελο εξαφανίστηκε μονομιάς. Μαζεύτηκα πριν μου τις φυτέψει στον κρόταφο και τις πήρα. Τις κοιτάζα λες και ήταν χρυσές λίρες ενώ αναστέναζα από ανακούφιση. Βέρι νάις λέω θανκ γιου, θανκ γιου. Όταν ο τύπος έφυγε τις έχωσα στην τσέπη μου. Στο κάτω κάτω σκέφτηκα και οι πρόγονοι μας κάποτε πλήρωναν με ανταλλαγή προϊόντων.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που μου συνέβαινε κάτι τέτοιο. Κάποια άλλη μέρα οδηγούσα ένα ταξί όχι εντελώς νόμιμο, για να μην πω καθόλου, έπρεπε κι εγώ να ζήσω αξιοπρεπώς χωρίς να χρειαστεί να καταφύγω στην παρανομία, όταν με σταμάτησαν δυο κύριοι καλοντυμένοι. Φορούσαν παλτό και καπέλο. Οδηγέ οδήγα είπε ο ένας. Που θέλετε να πάτε κύριε τον ρωτάω. Μόνο οδήγα απαντάει και αυτό έκανα. Για δέκα λεπτά έκανα κύκλους στο Μανχάταν ενώ εκείνοι ψιθύριζαν στο πίσω κάθισμα καπνίζοντας τσιγαριλίκια μαριχουάνας. Όταν μου είπαν να σταματήσω βγάζει ο ένας και μου δίνει ένα μικρό διπλωμένο χαρτάκι. Τι 'ναι αυτό του λέω. Με ρωτάει τότε αν παίρνω ναρκωτικά. Καμιά φορά του λέω, όταν έχω, έτσι για να μη θίξω τις συνήθειες τους. Ωραία μου λέει φανερά ευχαριστημένος, πάρ' το έχει μέσα λίγη κοκαΐνη. Εγώ λεφτά θέλω του λέω. Κοίτα λέει εκείνος δεν έχω κέφια για καυγάδες και

παζάρια, είναι πρώτο πράμα και κοστίζει πολύ παραπάνω από την ταρίφα. Να, λέει και ξεδιπλώνει το χαρτάκι και βάζει λίγο στο δεξί ρουθούνι. Πάρε και 'σύ λέει τώρα προκαλώντας με, είπες πως παίρνεις ή μας κοροϊδεύεις; ΟΚ του λέω, ποτέ δεν ξέρεις μ' αυτούς τους ανθρώπους σκέφτηκα, αλλά θα την πάρω αύριο, σήμερα είναι Κυριακή κι εμείς οι έλληνες δεν παίρνουμε ποτέ ναρκωτικά την Κυριακή, το λέει η θρησκεία μας. Με κοίταξε λίγο δύσπιστα. Δεν σε πιστεύω μου λέει αλλά τέλος πάντων. Άνοιξαν την πόρτα και κατέβηκαν.

Απέναντι είδα δύο τροχονόμους ο ένας ήταν σκυμμένος κι έγραφε ένα αυτοκίνητο που ήταν παρκαρισμένο παράνομα. Βρε 'σεις τους φωνάζω, τη μεγάλη παρανομία δεν την βλέπετε, με το άψυχο ασχολείστε; Δεν πρόλαβα να το πω και έβρισα τον εαυτό μου. Θυμήθηκα το ταξί που δεν είχε άδεια και την κοκαΐνη που κουβαλούσα. Άνοιξα το παράθυρο, ξεδίπλωσα διακριτικά και γρήγορα το χαρτάκι κι άφησα την άσπρη σκόνη να σκορπιστεί στους πέντε ανέμους. Ο ένας τροχονόμος όμως με είδε και πριν προλάβω να βάλω ταχύτητα είχε διασχίσει τον δρόμο και στάθηκε δίπλα μου. Αυτό δεν είναι ταξί μου λέει όταν έλεγξε τα χαρτιά μου. Λίγα λεφτά για να ζήσω προσπαθώ να βγάλω τον παρακάλεσα. Θα σου γράψω τικέτο λέει και βγάζει το μπλοκ απ' τη τσέπη του ενώ ο άλλος τροχονόμος έσπευσε για ενίσχυση. Εντάξει παιδιά εγώ θα πάω να πω ένα καφέ και εσείς γράψτε. Τους έδωσα τα κλειδιά και έφυγα για να μην μπλέξω παραπάνω. Γυρνάω μετά από είκοσι λεπτά και τι βλέπω, οι τροχονόμοι είχαν ξεφουσκώσει τα μπροστινά λάστιχα και είχαν πάρει τα κλειδιά. Τώρα τι να κάνω, τηλεφώνησα σε έναν πατριώτη, έρχεται, σπάει το τιμόνι και ανάβει τη μηχανή με τα καλώδια. Στο ταμπλό μου είχα μια μικρή αμερικάνικη σημαία έτσι για καμουφλάζ, αμερικανόφιλος σου λέει ο άλλος. Την πήρα με το αριστερό μου χέρι και με το δεξί της έβαλα φωτιά ενώ προχωρούσα για το πιο κοντινό βενζινάδικο με ξεφουσκωμένα λάστιχα. Μια μικρή δική μου επανάσταση ενάντια στο κατεστημένο.

Κρίμα για την κοκαΐνη σκέφτηκα, ήθελα να την δοκιμάσω έστω για μια φορά. Είχαν δει πολλά τα μάτια μου με ναρκωτικά και προσπαθούσα όσο μπορούσα να τα αποφύγω αλλά από την άλλη ήμουν και περίεργος. Ήξερα όμως τα αποτελέσματα, το ένα φέρνει τ' άλλο και μια ωραία μέρα κάνεις το μεγάλο ταξίδι, ουάν γουέι, χωρίς γυρισμό. Στην Αστόρια Μπούλεβαρντ μια βραδιά,

μια κοπελίτσα, την ήξερα, ήταν σερβιτόρα στο Νέντον Ντάινερ όπου έτρωγα μερικές φορές, μου ζήτησε να την πάω στο Μπρούκλιν στην οδό Τζέφερσον. Είχα ξαναπάει και γνώριζα ότι ήταν στέκι έμπορων σκληρών ναρκωτικών - συχνό φαινόμενο ήταν να γίνεται εμπόριο από την μια μεριά του δρόμου και από την άλλη να βλέπεις μια δασκάλα, ένα κοινωνικό λειτουργό να βγάζει λόγο κατά των ναρκωτικών. Η μικρή λοιπόν έκατσε στο πίσω κάθισμα. Κρις μου λέει μην κοιτάς πίσω. Κατάλαβα ότι θα έκανε ηρωίνη.

Δέκα λεπτά αργότερα κοιτάξα. Είχε πέσει στο κώμα της μιζέριας. Σταματάω στην άκρη του δρόμου πάω πίσω και τις δίνω δυο δυνατά χαστούκια. Συνήλθε και με κοιτάξε αποβλακωμένη. Κοίτα της λέω, πρέπει επιτέλους να κάνεις κάτι, είναι κρίμα να πας χαμένη. Δεν περίμενα απάντηση, ποτέ δεν μου έδινε έτσι κι αλλιώς. Μέρα με τη μέρα όμως πέθαινε μπροστά στα μάτια όλων και κανείς δε μπορούσε να βοηθήσει. Έτσι είναι, μερικοί πεθαίνουν μονομιάς και άλλοι λίγο λίγο. Την πήγα σπίτι της και την άφησα στο έλεος ενός γείτονα και του Θεού.

Μήνες αργότερα κάποια άλλη πήρε την θέση της στο εστιατόριο. Δεν χρειάστηκε να ρωτήσω τι είχε συμβεί στην μικρή αλλά εκείνη την ημέρα έφυγα νηστικός, πήγα στο απέναντι πάρκο κι έκατσα σε ένα παγκάκι. Ήταν φθινόπωρο και ένα ένα τα φύλλα από τα δένδρα έπεφταν. Δε βαριέσαι αδελφέ σκέφτηκα, φύλλα από δένδρα ήμαστε και εμείς και η ψυχή του καθενός θα πέσει κι αυτή κάποτε.

Ο καθένας πάλευε με ότι δυνάμεις είχε. Εγώ μεροκαματιάρης όπως εκατομμύρια άλλοι προσπαθούσα να τα βγάλω πέρα τίμια και καθαρά. Τουλάχιστον στην Αμερική είχες μύριες ευκαιρίες να τα βγάλεις πέρα κι αλλιώς. Δεν ήθελα ή καλύτερα, να μη κάνω και τον άγιο, δεν μου έβγαινε. Όπως τότε με τα τσιγάρα στο Καράτσι που τα πέταξα στην θάλασσα. Θέλει ταλέντο η παρανομία κι εμένα δεν με προίκισε ο καλός Θεός με τέτοιο, ούτε για μικρές ούτε για μεγάλες απάτες, πάντα κάτι θα στράβωνε.

Μια άλλη φορά στο Μπρονξ είχα μείνει από μπαταρία και περίμενα το συνεργείο να έρθει. Ένας μαύρος με πλησίασε. Κρατούσε μια πλαστική τσάντα με τέσσαρα μπουκάλια ουίσκι γνωστή μάρκα, σφραγισμένα κανονικά, νόμιμα. Μου λέει, δώσε μου δεκαπέντε δολάρια και πάρ' τα. Καλή τιμή σκέφτηκα, ευκαιρία να βγάλω κάνα φράγκο, καμιά υποχρέωση, να 'πινα κι εγώ κανένα όταν μ' έπιαναν

οι μαύρες μου, κάτι που συνέβη το ίδιο βράδυ. Τελικά το 'Ουίσκι' ήταν σκέτο τσάι ούτε καν αρωματικό. Άπονη ζωή!

Οι ληστείες ήταν ένα άλλο συχνό και καθημερινό φαινόμενο και τίποτα δεν με εντυπωσίαζε. Ένα μουντό φθινοπωρινό πρωινό μου κάρει στο ταξί ένας νέος, ταλαιπωρημένος, φοβισμένος, στα κακά του χάλια ήταν. Κρατάει στα χέρια του ένα μικρό χρηματοκιβώτιο. Που το βρήκες αυτό, τον ρωτάω. Μαν, μου λέει, έκλεψα ένα κινέζικο φρουτ μάρκετ, ελπίζω όταν το σπάσω να βρω κάτι μέσα, μην πεις τίποτα στην αστυνομία, θα σου δώσω κι εσένα. Χάρισμα σου, του λέω, δεν θέλω τίποτα, αλλά αν τύχει να κλέψεις την μπανκ οφ Αμέρικα έλα τότε να μου δώσεις μερίδιο. Σκέφτηκε τους δόλιους κινέζους, ποιος ξέρει πόσα είχε μέσα το χρηματοκιβώτιο και πόσο καιρό τα μάζευαν αλλά ούτε καν σκέφτηκα να ειδοποιήσω την αστυνομία. Όλοι κλέφτες ήμαστε στο κάτω κάτω, ο καθένας με τις δυνατότητες του. Οι πλούσιοι κλέβουν πολλά και είναι μάγκες και έξυπνοι και οι φτωχοί λίγα και είναι κλέφτες και λωποδύτες. Κι εμένα με είχαν κλέψει μια φορά και μάλιστα με το μαχαίρι στο λαιμό, κυριολεκτικά. Με το ένα χέρι, γεμάτο ξεραμένα αίματα, έτσι μου φάνηκε, κρατούσε το κεφάλι μου και με το άλλο ένα μαχαίρι, τεράστιο, σαν μπαλτάς, με την λεπίδα του να αστράφτει. Πάρε ότι βρεις του είπα ενώ η ψυχή μου έσβηνε. Εκείνος βουτάει τα είκοσι δολάρια που είχα στην μια τσέπη μου και έψαξε όλες τις άλλες. Φτου μου λέει αυτά είναι όλα; Τώρα έπιασα δουλειά ψέλλισα. Μ' έφτυσε πραγματικά, άνοιξε την πόρτα κι εξαφανίστηκε. Την πάτησε όμως γιατί στην κάλτσα μου είχα άλλα εκατό δολάρια κρυμμένα για παν ενδεχόμενο, ένας καλός συνάδελφος μου είχε κάνει εντατικά σεμινάρια για κάτι τέτοια. Αυτή ήταν η εικόνα της ζωής μου καθημερινά.

Το 1980 γνωρίστηκα με ένα πρώτο μου ξάδελφο ο οποίος είχε μια εταιρεία ταξί. Δούλεψα εκεί ως οδηγός και συνάμα σαν συντηρητής των αυτοκινήτων που είχε. Επιτέλους όλα μου πήγαιναν καλά και εγώ ήμουν πια ικανοποιημένος.

Όσπου έφτασε η μέρα που θα έκανα μια γνωριμία που θα άλλαζε ή να το πω καλύτερα θα στιγμάτιζε τη ζωή μου για πάντα.

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΤΖΟΝ ΛΕΝΟΝ

Ένα κυριακάτικο βράδυ μπαίνει στο ταξί μου ένας κύριος. Τον κοίταξα από τον καθρέπτη, ήταν ψηλός, αδύνατος, καλοντυμένος, φορούσε μικρά στρογγυλά γυαλιά μυωπίας και κρατούσε μια ανθοδέσμη. Μου φάνηκε γνωστός. Ζήτησε να τον πάω στο Ντακότα Χάους ένα συγκρότημα πολυτελών διαμερισμάτων. Μετά από λίγο με ρώτησε αν είμαι Έλληνας. Τον ρώτησα πως το κατάλαβε και μου απάντησε επειδή είχα πολύ μεγάλο επώνυμο, το διάβασε απ' το καρτελάκι που κρεμόταν στο ταξί. Θα ήθελα να σου συστηθώ μου λέει. Ονομάζομαι Τζον Λένον και είμαι από τη Αγγλία, γράφω μουσική, διαβάζω και φιλοσοφώ, έπαιζα στο συγκρότημα των Μπητλς, με ξέρεις νομίζω.

Αν τον ήξερα λέει; Αλλά μόλις άκουσα το όνομα του ένοιωσα τα πόδια μου να τρέμουν και ένας μυστήριο φόβος με τύλιξε.

Εκείνος συνέχιζε να μιλάει, ότι είχε ταξιδέψει με την γυναίκα του στην Ελλάδα όπου γνώρισε ‘την αξιολάτρευτη Μελίνα Μερκούρη, τον περίφημο και ξακουστό Μίκη Θεοδωράκη και τον εξαίρετο πολιτικό Ανδρέα Παπανδρέου.’

Απόρησα με τις γνωριμίες του αυτές με τις τεράστιες ελληνικές προσωπικότητες, και χάρηκα που τα ονόματα τους ακούγονταν και στο εξωτερικό. Μου είπε ακόμα πως έχει διαβάσει ελληνική ιστορία και πως θαύμαζε τον πατριωτισμό και τον ηρωισμό μας. Είχε επισκεφτεί πολλές πόλεις της Ελλάδας όπως την Αθήνα, είχε πάει στη Ακρόπολη και στην Πλάκα, στην Σπάρτη, στην Τρίπολη και στην Πάτρα. Στη συνέχεια με ρώτησε να του πω τη γνώμη μου για τα πολιτικά της Ελλάδας. Του απάντησα πως πίστευα ότι πολύ γρήγορα ο Ανδρέας Παπανδρέου θα γινόταν πρωθυπουργός και πως ο πατέρας του ήταν αγαπητός, καλός άνθρωπος και άριστος επιστήμονας. Με ρώτησε και για τον Ρόναλντ Ρέικαν. Προσωπικά αυτόν τον κάου μπού τον συμπαθώ πολύ, θα κερδίσει, απάντησα.

Χρήστο γιατί έφυγες από την Ελλάδα, ένα τόσο όμορφο, καλό και ήρεμο μέρος, με ρωτάει κάποια στιγμή. Γιατί γεννήθηκα από φτωχούς γονείς, γιατί έζησα από κοντά την ανέχεια και την μιζέρια του απάντησα, και εξήγησα πως αναγκάστηκα να γίνω ναυτικός και όταν το βαπόρι έφτασε στο Στέιτεν Άιλαντ την κοπάνησα με μοναδικό στόχο και ελπίδα

ένα καλύτερο μέλλον. Ο πατέρας μου, του είπα, διαρκώς έλεγε στην μητέρα μου, ο Χρήστος θα γίνει μεγάλος άνθρωπος μην τον φοβάσαι καθόλου, όμως τόσα χρόνια πέρασαν κι εγώ όπως βλέπεις είμαι ακόμα ταξιτζής. Σιγά σιγά έρχονται τα λεφτά, ξαφνικά δεν μπορούμε να πλουτίσουμε, μου είπε ενθαρρυντικά και ρώτησε αν ζει ο πατέρας μου. Όχι, απάντησα, πέθανε το 1973 από καρδιά και πολλές φορές από τότε έχω αναρωτηθεί γιατί να υπάρχει θάνατος και να χάνονται τόσα αξιόλογα άτομα όπως ο πατέρας μου, και τι υπάρχει μετά τον θάνατο, ισχύουν άραγε όσα γράφει η Αγία Γραφή για τον παράδεισο και αν ναι ίσως να έχει μια θέση εκεί ο καλός μου πατέρας και να απολαμβάνει όσα στερήθηκε τόσα χρόνια στη γη. Εσύ έχεις γονείς μίστερ Τζον τον ρώτησα. Όχι, πέθαναν όταν ήμουνα μικρός μου απάντησε με φανερή νοσταλγία. Κρίμα που δεν ζουν να σε χαρούν και να σε καμαρώσουν, είπα εγώ και το εννοούσα, πάντα θαύμαζα τον Λένον και όχι μόνο την μουσική του.

Μετά από μια μικρή παύση με ρώτησε ποιος πιστεύω ότι σκότωσε τον Αλέξανδρο Ωνάση, είχε ακούσει ότι το αεροπλάνο δεν έπεσε από βλάβη. Η Τζάκυ Ωνάση, απάντησα εγώ χωρίς δισταγμό, για την μυθική περιουσία που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του Αριστοτέλη. Μα η Τζάκυ είχε δικά της χρήματα και μάλιστα πολλά, διαμαρτυρήθηκε ο Λένον. Δεν ξέρω του είπα, πάντως αυτές οι φήμες επικρατούν, πως ήταν φτιαχτή η δουλειά και δεν ήταν δυστύχημα. Τι σημασία έχει αν κάποιος έχει λεφτά, όσο πιο πολλά έχεις τόσο μεγαλύτερη η λαιμαργία σου για ακόμα περισσότερα.

Ρώτησε αν ήμουν παντρεμένος. Του εξήγησα πως είχαν τα πράγματα και ότι είχα πια πάρει διαζύγιο. Μου είπε πως κάποτε στο Τέξας είχε αγοράσει μια μεγάλη φάρμα αλλά την πούλησε και εγκαταστάθηκε εκεί που πηγαίναμε τώρα. Είχε δυο παιδιά, ένα με την πρώτη του γυναίκα την Σύνθια, τον Τζούλιαν, και ένα με την δεύτερη τη Γιόκο Όνο, τον Σον. Μου είπε πόσο καλή γυναίκα ήταν η Γιόκο και πως πολλές φορές εκείνος καθόταν στο σπίτι με τον μικρό και εκείνη έβγαινε έξω για ότι δουλειές χρειαζόντουσαν.

Μου μίλησε για την μουσική των Μπήτλς και για το ότι πολλοί είναι αυτοί που ακόμα την μιμούνται. Εγώ δεν μπορώ να σας θυμηθώ, του είπα, μικρός που ήμουνα ίσως χόρευα τα τραγούδια σας. Όλα τα συγκροτήματα, οι Ρόλινγκ Στόουνς, οι Μπλακ Σάμπαθ έχουν μείνει φίλοι μεταξύ τους πρόσθεσε ο

Λένον, εμείς χωρίσαμε και η αιτία ήταν ο Πωλ Μακάρντι γιατί ήθελε να είναι ο αρχηγός και όλοι εμείς οι άλλοι να κάνουμε πως δεν υπήρχαμε. Τα παιδιά γύρισαν στην Αγγλία αλλά εγώ έμεινα εδώ γιατί μου άρεσε αυτή η χώρα. Έχω όμως προβλήματα, παντού, γιατί μιλάω πολύ, βγάζω γλώσσα που λένε. Στην Αγγλία κάποιος φίλος μια φορά με προειδοποίησε ότι η αστυνομία θα έκανε έφοδο στο σπίτι μου για ναρκωτικά. Έκατσα λοιπόν και το 'καθάρισα'. Παρ' όλα αυτά η αστυνομία βρήκε μαριχουάνα σε ένα συρτάρι. Φυσικά δεν ήταν δική μου, αλλά στημένο ή όχι για να απαλλάξω την Γιόκο συμφώνησα να δηλώσω ένοχος. Η Γιόκο ήταν έγκυος τότε και η όλη υπόθεση την έκανε να αποβάλλει.

Ο Λένον σταμάτησε να μιλάει κάπως απότομα. Κατάλαβα ότι είχε συγκινηθεί μιλώντας για αυτό το περιστατικό. Μήνες αργότερα διάβασα κάπου πως όταν τον πληροφόρησαν οι γιατροί ότι το μωρό δεν θα τα κατάφερνε πήρε ένα στηθοσκόπιο με μικρόφωνο στο νοσοκομείο και μαγνητοφώνησε τους κτύπους της καρδιάς του γιου του όσο έσβηναν.

Δεν συνέχισε την κουβέντα και αποφάσισα να σπάσω εγώ την σιωπή. Λυπάμαι, είπα, αλλά τουλάχιστον εδώ στην Αμερική είσαι καλά. Μπα, λέει, και εδώ έχω προβλήματα, το σπίτι μας είναι γεμάτο κοριούς. Ξέρεις πόσες φορές έρχονται διάφοροι τύποι τάχα για να φτιάξουν τα τηλέφωνα; Εμείς πάντως δεν τους έχουμε καλέσει ποτέ.

Είναι όλοι τους βρώμικοι και ψεύτες απάντησα με απέχθεια, ζούγκλα κατάντησε η ζωή του ανθρώπου, μέχρι που σκέφτομαι να γυρίσω στα καράβια. Καλά, δεν φοβάσαι μήπως βυθιστεί το καράβι και πνιγείς με ρώτησε. Εδώ κινδυνεύουμε πιο πολύ, απάντησα, σε σκοτώνουν για ένα δολάριο, δε βλέπεις τι γίνεται;

Ο Λένον συμφώνησε ότι στον κόσμο πια επικρατεί η τρομοκρατία και η διαφθορά, και παρατήρησε ότι ενώ δεν είχε κίνηση πηγαίναμε πολύ σιγά. Πάω σιγά γιατί μου αρέσει η συζήτηση μας του είπα. Γέλασε και μου είπε πως τελικά δεν πειράζει, δε βιαζόταν.

Ακόμα δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ένας Τζον Λένον καταδεχόταν να μιλάει μαζί μου. Και άλλες φορές είχα πάρει διασημότητες, όπως την Τζάκυ Ωνάση, αλλά συνήθως κάθονταν μουγκοί και ανυπόμονοι κι αν εσύ άρχισες συζήτηση σε κοίταζαν περιφρονητικά, δεν έμπαιναν καν στον κόπο να απαντήσουν ή απλά έδιναν μια ξερή απάντηση.

Είχα όμως ακόμα εκείνο το περίεργο προαίσθημα για τον Λένον που ακόμα δεν μπορούσα να το

προσδιορίσω.

Εκείνος άρχισε να μιλάει για το Γούντστοκ του 1969. Μισό εκατομμύριο άνθρωποι είχαν πάει για να δουν τραγουδιστές όπως τον Σαντάνα και τον Χέντριξ. Ήμουν κι εγώ εκεί αλλά δεν τραγούδησα, είπε. Θυμάμαι όμως πως έβρεχε πάρα πολύ και ο κόσμος εξακολουθούσε να διασκεδάζει. Ήταν υπέροχο, το θυμάσαι; Το είχα πράγματι ακούσει και ότι την ώρα που τραγουδούσε ο Χέντριξ μια γυναίκα γέννησε και τότε αυτός είπε στο κοινό 'αυτό το παιδί θα πάει μακριά.' Ο Χέντριξ ήταν ίσως ο καλύτερος κιθαρίστας. Πολλές φορές σε συναυλίες έπαιζε την κιθάρα του με τα δόντια. Κρίμα που πέθανε από ναρκωτικά, σκέφτηκα.

Ρώτησα τον Λένον τι γνώμη είχε για τον Έλβις Πρίσλι, είχα ακούσει αρκετούς να λένε πως ήταν ακόμα ζωντανός, ότι είχαν άδειο φέρετρο ή ότι είχαν κάποιο άλλο πτώμα μέσα. Όχι, απάντησε, δυστυχώς είναι πράγματι νεκρός.

Ο Λένον εκείνο το βράδυ ήταν χαρούμενος γιατί όπως είπε μπορούσε να ήταν ένας απλός πολίτης. Αυτή η ανησυχία όμως που μου κατέτρωγε το μυαλό δεν έλεγε να σταματήσει. Πίστευα ότι κάτι κακό θα συνέβαινε στον Λένον. Δεν μπορούσα όμως να καταλάβω τι, σίγουρα όμως δε θα το άφηνα να γίνει όση ώρα θα ήταν στο ταξί μου.

Όσο σκεφτόμουν όλα αυτά μου έλεγε για κάποια φορά που ζούσε στην Ινδία με την γυναίκα του και υπνωτιστήκανε και για μια εβδομάδα μπόρεσαν να μείνουν χωρίς νερό και φαγητό. Εκείνη την εποχή πρωθυπουργός ήταν ο Γκάντι και όταν τον συνάντησε ο Λένον του πρόσφερε είκοσι εκατομμύρια δολάρια να τα διαθέσει όπως αυτός έκρινε για τους φτωχούς. Μια εμπειρία αξέχαστη που σίγουρα θα ήθελε να επαναλάβει.

Θα ήθελα να πάω και στην Ιαπωνία να δω τον πεθερό μου, συνέχισε. Είναι ιδιοκτήτης τράπεζας αλλά πάνω από όλα εξαιρετικός άνθρωπος.

Είσαι από τους τυχερούς του είπα, θα σου φέρθηκε πολύ καλά παρόλο που δεν είσαι της ίδιας ράτσας. Πιστεύω ότι ο ήλιος φωτίζει για όλο τον κόσμο και με τις ακτίνες του καθρεπτίζει τους ανθρώπους, μου είπε, αυτό σκέψου το λιγάκι και θα βγάλεις τα συμπεράσματα σου.

Η κουβέντα γύρισε στην πολιτική.

Η γνώμη μου ήταν πως ένας θα έπρεπε να είναι κυβερνήτης σε όλο τον κόσμο και κάθε κράτος να είχε αντιπροσώπους του, κάτι σαν την Αμερική σε παγκόσμιο επίπεδο. Ίσως τότε τα πράγματα να

γίνονταν πιο ευνοϊκά για όλους. Προσπαθούσα να τον εντυπωσιάσω με την φιλοσοφία μου. Μάλλον δεν πέτυχα γιατί με κοίταζε περίεργα και άλλαζε κουβέντα. Μου είπε για μια φορά που είχε πάει με την παρέα του στην Ρωσία για να γιορτάσουν το Πάσχα. Τότε ήταν πολύ δύσκολο να βγάλεις βίζα και να σου επιτραπεί η είσοδος. Άλλη μια φορά είχε πάει μόνος του στο Μονακό του πρίγκιπα Ρενιέ που έχει παντρευτεί τη ηθοποιό Γκρέης Κέλλυ. Ο ουρανοξύστης με το όμορφο σχέδιο στη 58η οδό το Γκρέης Μπίλντιγκ, έχει το όνομα της, με πληροφόρησε. Αυτή η κυρία είναι μεγάλη προσωπικότητα στην Αμερική και πολύ καλός άνθρωπος. Αντίθετα δεν είναι τόσο καλός ο άνδρας της ο Ρενιέ. Όταν απευθυνόταν στους υπηρέτες του χρησιμοποιούσε πολύ βία και φωνές. Ήταν φανερά καταπιεστικός και κουμανταδόρος του Μονακό γιατί είχε με το μέρος του τα καζίνο της περιοχής.

Τον ρώτησα αν θα ξαναβγεί άλλη φορά να τραγουδήσει στον κόσμο. Το καλοκαίρι θα κάνω μια μεγάλη συναυλία στο Σέντραλ Παρκ μου είπε. Επειδή ξέρω ότι ο κόσμος με συμπαθεί και με αγαπά ιδιαίτερα, θα συγκεντρωθεί πολύ μεγάλο πλήθος και αυτό με ευχαριστεί πάρα πολύ. Το θέμα μου θα είναι τα πυρηνικά, οι αντιδραστήρες και οι θάνατοι, και μόνο ειρήνη για όλο τον κόσμο. Ο πόλεμος που έγινε στο Βιετνάμ έκανε πολύ κακό σε όλο τον πλανήτη. Δεν αναφέρομαι μόνο σε αυτούς που σκοτώθηκαν στον πόλεμο, αλλά και την καταστροφή που προκάλεσαν τα πυρηνικά στον αέρα στην θάλασσα αλλά και την γη. Επίσης η εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο και όσα ακολούθησαν με έχουν στεναχωρήσει πάρα πολύ. Πολύς κόσμος σκοτώθηκε άδικα, άλλοι αιχμαλωτίστηκαν και ακόμη αγνοούνται, βασανισμοί και άλλα πολλά. Πως μπορεί κανείς να τα αφήσει στο περιθώριο;

Καλά, στο Βιετνάμ όλα τα ξεκίνησε η Αμερική, λέω εγώ. Ίσως και στο θέμα της Κύπρου να έχει βάλει το χεράκι της. Σήμερα βλέπεις όλα εξαρτώνται από τον μεγάλο πλανητάρχη.

Το κακό πιστεύω πως άρχισε όταν δολοφόνησαν τον πρόεδρο Κένεντυ είπε ο Λένον. Τότε με απόλυτη μυστικότητα σκότωσαν επίσης άλλα επτά άτομα για να μείνει ο φάκελος Κένεντυ στη αφάνεια. Κάτι παρόμοιο έκαναν και με τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, όταν τον σκότωσαν στο μπαλκόνι που έβγαζε λόγο. Καινά ήταν μόνο αυτά, τόσους και τόσους εξαφάνισαν. Εμένα με αντιπαθούν γιατί λέω τα πράγματα με το όνομα τους. Δεν ξέρω, ίσως να με

φοβούνται και λίγο.

Απέναντι στο βάθος περνούσε ένα τρένο. Στο πλάι είχε μια αφίσα με έναν κουστουμαρισμένο άνδρα να δείχνει με το χέρι και το δάκτυλο τεντωμένο. Από κάτω έγραφε 'η CIA σε θέλει.' Κοίτα, αστειεύτηκα, μάλλον εσένα θέλει. Αυτό το ξέρω, απαντάει σοβαρά, μακάρι να ήξερα πότε θα με πιάσει.

Ο Λένον δεν φαινόταν να βιάζεται οπότε κι εγώ μείωσα λίγο ακόμα την ταχύτητα. Τον ρώτησα αν είχε γράψει καινούργια τραγούδια. Μου είπε ότι πολύ σύντομα θα κυκλοφορήσει ένας καινούργιος δίσκος του με το όνομα Νταμπλ Φάντασι, διπλή φαντασίωση δηλαδή. Το τραγούδι αυτό θα το έλεγε με την γυναίκα του την Γιόκο. Ωραίος τίτλος του λέω. Ναι είναι, απάντησε, τον σκέφτηκε όταν ήτανε στην Χαβάη με την Γιόκο και την γραμματέα του για διακοπές.

Μια και μιλάμε για την γραμματέα σου, την βόλεψες καιμιά φορά, ρώτησα χασκογελώντας. Τι λες Χρήστο, φυσικά όχι απάντησε διαμαρτυρόμενος. Οι Έλληνες εργοδότες τις παίρνουν στα ταξίδια τους, αλλά τις πιο πολλές φορές όχι για δουλειά αλλά για να τις βολεύουν, εξήγησα. Πολύ αστείο, είπε αλλά δεν γέλασε.

Μίστερ Τζον, μπορώ να σου κάνω μια προσωπική ερώτηση, είπα μετά διστακτικά. Ότι θες Χρήστο αλλά πάψε να με λες μίστερ, σκέτο Τζον, γιατί σε θεωρώ φίλο, απάντησε. Είσαι ένας πολύ πλούσιος και φημισμένος άνθρωπος, είπα, είσαι όμως ευχαριστημένος από την ζωή σου; Δεν χρειάστηκε να σκεφτεί. Ναι είμαι, πολύ, αλλά γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση; Δεν έχω ιδιαίτερο λόγο, απάντησα, περισσότερο από περιέργεια, ίσως και για να σε ψυχολογήσω.

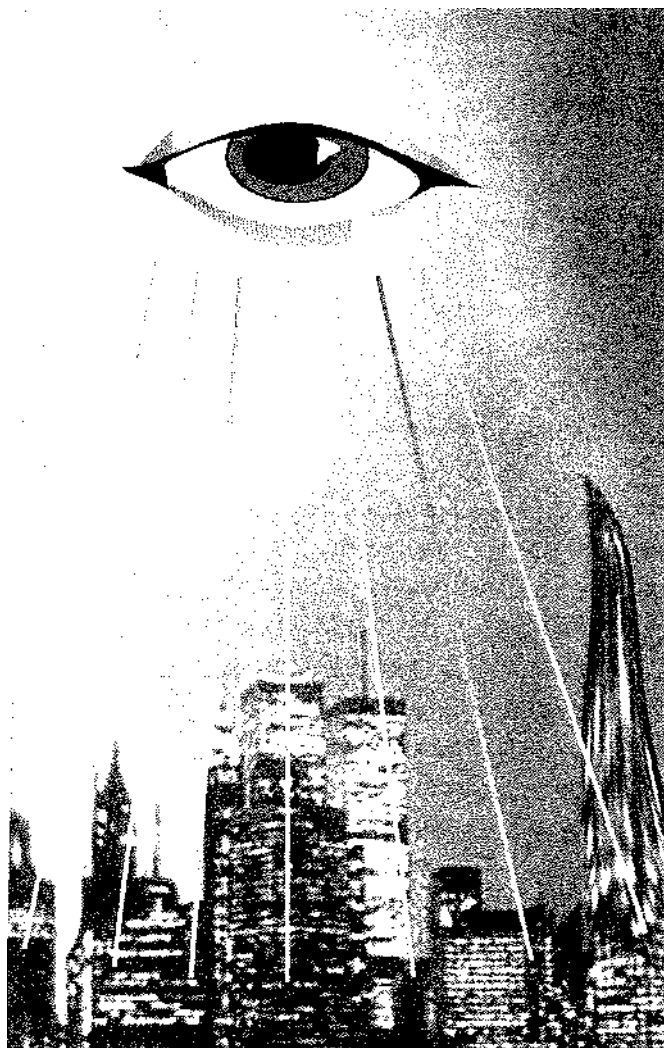
Δίσταζα να του πω για την προαίσθηση που είχα, τι να πω, πως κάτι κακό τον περίμενε; Δεν ήμουνα μέντιουμ.

Χρήστο, άκουσε με προσεκτικά, θα γίνει μεγάλη φασαρία στην Ευρώπη. Θα ξεσπάσει μεγάλος πόλεμος στα Βαλκάνια και θα εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο. Θα υποστούμε μεγάλες καταστροφές. Εδώ θα είσαι και θα τα δεις όλα συνέχισε όταν με είδε σκεπτικό. Εσύ Τζον που θα είσαι, δεν θα είσαι εδώ; Είχα ξαφνιαστεί με το σχόλιο του. Δεν ξέρω για μένα, είπε, πάντως εσύ σίγουρα θα τα δεις και θα με θυμηθείς.

Μόλις μου είπε αυτά τα λόγια κατάλαβα πως πράγματι κάτι κακό θα του συνέβαινε και το

δαισθανόταν και ο ίδιος. Φτάσαμε στην είσοδο του κτηρίου. Με πλήρωσε με οκτώ δολάρια και ευχηθήκαμε ο ένας στον άλλον να είμαστε καλά και κάποια στιγμή να ξαναβρεθούμε. Καληνύχτα Χρήστο, χάρηκα που σε γνώρισα και που μιλήσαμε, είπε εκείνος. Καληνύχτα Τζον και καλή τύχη να έχεις στα όνειρα και σε όλες τις επιδιώξεις σου, απάντησα.

Ο Λένον άνοιξε την πόρτα με κοίταξε στα μάτια για λίγο και κατέβηκε από το ταξί. Εκείνη τη στιγμή μονολόγησα πως ήταν κρίμα που δεν του είπα να προσέχει. Κοιτάζω προς την κατεύθυνση που έφυγε αλλά δεν κατάφερα να τον ξαναδώ. Κάνω την κίνηση να φύγω αλλά κάτι με σταματάει και γυρίζω πίσω. Παρκάρω έξω από το Ντακότα Χάους. Μπροστά μου ανατολικά βλέπω το Σέντραλ Παρκ. Η ώρα είναι εννέα και κάτι. Κατεβαίνω από το ταξί. Κάνει τσουχτερό κρύο. Ήταν τέλος Νοεμβρίου 1980.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΟΡΑΜΑ

Το μυαλό μου δεν μπορεί να ξεκολλήσει από την αίσθηση πως ο Λένον σύντομα θα πάθει κάτι κακό. Πρέπει σε κάποιον να το πω, σε ποιον όμως; Ποιος θα με πιστέψει; Πρέπει όμως κάτι να κάνω, χρειάζομαι βοήθεια. Και τότε το μυαλό μου πάει σε Αυτόν. Από μικρός πήγαινα στην εκκλησία και πίστευα στον Θεό. Μονολόγησα, Θεέ μου διαισθάνομαι πως θα γίνει ένα έγκλημα, είναι αλήθεια; Δείξε μου πως υπάρχουν και δώσε μου ένα σημάδι, τι πρέπει να κάνω; Πιστεύω σε Σένα και την βοήθεια σου. Δείξε μου τον δρόμο.

Καθώς έλεγα αυτά τα λόγια και κοίταζα τον ουρανό, ένας ψυχρός αέρας σηκώθηκε και άρχισε να ψιλοβρέχει. Την στιγμή εκείνη, και ενώ προσπαθούσα να καταλάβω τι γινόταν ξαφνικά έγινε κάτι πολύ περίεργο.

Πάνω ψηλά από εκεί που στεκόμουν είδα ένα λαμπερό κοκκινωπό φως το οποίο προερχόταν από έναν στροβιλιζόμενο δίσκο στον ουρανό. Μετά από λίγο ένας θόρυβος-ακούστηκε σαν προσγείωση αεροπλάνου. Αυτό είναι το μήνυμα που περίμενα σκέφτηκα. Το φως τότε έσβησε και ο θόρυβος σταμάτησε.

Ξαφνικά στο κάτω μέρος του δίσκου βλέπω να ανοίγει μια πόρτα σε σχήμα ματιού. Από αυτήν την πόρτα άρχισαν να βγαίνουν διάφορα φώτα όλων των χρωμάτων που άρχισαν να έρχονται προς το μέρος μου ώσπου με περικύκλωσαν. Κοιτάζω προς το μέρος που έρχονταν αυτά τα φώτα. Τότε μπροστά από την πόρτα βλέπω ένα μικρό αεροπλάνο να περνά και να κάνει βόλτες γύρω από τον δίσκο. Τι είναι αυτό Θεέ μου είπα. Δεν θέλω παιχνίδια. Μια απάντηση θέλω για αυτό που νοιώθω. Βλέπω τρίτη φορά το αεροπλανάκι να περνά μπροστά από τον δίσκο.

Χρήστο, λέω στον εαυτό μου, σαν να θέλει κάτι να σου πει. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ένα φως σαν προβολέας το οποίο ερχόταν από κάπου δίπλα από τον δίσκο και έκανε κινήσεις δεξιά και αριστερά σαν να ήθελε να το ακολουθήσω ήρθε προς το μέρος μου.

Αμέσως ένοιωσα σαν να διαχωρίζεται το πνεύμα από το σώμα μου. Το φως με παίρνει και με ανεβάζει σε ένα στρογγυλό φωτεινό παράθυρο. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήταν παράθυρο πλοίου ή αεροπλάνου. Το πρώτο πρόσωπο που είδα εκεί μέσα ήταν ο άνθρωπος που θα έκανε το κακό στον Λένον. Δεν ξέρω πως αλλά είχα αυτήν την πεποίθηση. Φορούσε γυαλιά μυωπίας. Δίπλα του καθόταν ένας άλλος νεαρός με μαύρα ρούχα, μαύρα γυαλιά ηλίου και είχε τα χέρια σταυρωμένα. Αυτόν τον αναγνώρισα, τον είχα δει στην τηλεόραση. Ήταν ο Νταν Ακρόντ. Από τα διπλανά παράθυρα είδα επίσης τους γνωστούς ηθοποιούς Τζον Μπελντ, Ρόμπερτ Ντε Νίρο, Κρίστοφερ Λη και τον Ρόι Σνάιντερ γνωστό από τους ρόλους του στην ταινία "Τα σαγόνια του καρχαρία". Ολόκληρο καστ σκέφτηκα, μπας και πάνε να γυρίσουν κανένα έργο;

Όμως ήταν και άλλοι εκεί. Ο Ντανιέλ Μάνιχαν, πολιτικός της Νέας Υόρκης, ο Λου

Λέρμαν υποψήφιος για την νομαρχία της ίδιας πόλης όπου έχασε τις εκλογές από τον Μάριο Κουόμο. Τελευταίο άτομο που είδα αλλά δεν τον γνώριζα, ήταν ένας νεαρός με εγκληματική φάτσα.

Ξαναγυρίζω στο πρώτο παράθυρο και βρίσκομαι μπροστά από τον δολοφόνο. Αρχισα να τον παρατηρώ ώσπου σε κάποια στιγμή σε ένα τράνταγμα του σκάφους έπεσαν τα γυαλιά του και κατάφερα να δω το πρόσωπο του πιο καθαρά. Ένα στρουμπουλό πρόσωπο με διπλοσάγονο, καστανά μαλλιά και μπλε μάτια. Για μια στιγμή αυτή η εικόνα μου φάνηκε αστεία και χαμογέλασα. Αμέσως όμως μάλωσα τον εαυτό μου και είπα πως αυτό που μου συνέβαινε δεν ήταν για γέλια.

Κάποια στιγμή κατάλαβα πως το σκάφος αυτό ήταν ένα υδροπλάνο με τέσσαρες έλικες και το ποιο σπουδαίο ήταν πως πάνω έγραφε ‘Εθνικός Μεταφορέας της Αμερικής.’

Τότε είπα μέσα μου, Θεέ μου αφού ξέρεις τι πρόκειται να γίνει και τι πάνε να κάνουν αυτοί οι άνθρωποι γιατί δεν κάνεις κάτι να τους αποτρέψεις; Όμως μετάνιωσα αμέσως για αυτά μου τα λόγια, γιατί ποιος ήμουν εγώ να κάνω υποδείξεις στον Θεό;

Μετά από εκείνες τις σκέψεις μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου βρέθηκα και πάλι μέσα στο ταξί μου. Το φως όμως συνέχιζε να υπάρχει.

Κρίμα, σκέφτηκα, γιατί αυτός ο άνθρωπος είναι ήσυχος μέσα στο σπίτι του, και κάποιος ετοιμάζετε να τον σκοτώσει. Μπροστά μου βλέπω ένα ζευγάρι να περνάει και κάτι ψιθύρισαν βλέποντας με. Απέναντι μου βλέπω να δημιουργείται μια σκιά με σκυμμένο κεφάλι. Αναρωτήθηκα αν αυτός που έβλεπα ήταν ο θύτης ή το θύμα. Δίπλα του εμφανίστηκε μια δεύτερη σκιά με γυαλιά και αυτή σκυμμένη προς το έδαφος. Τι να σημαίνει αυτό είπα στον εαυτό μου. Και τότε κατάλαβα. Αυτός ο άνθρωπος θα ερχόταν εδώ έξω από το σπίτι του Λένον και θα τον σκότωνε μπροστά στα μάτια όλων.

Εκείνη τη στιγμή φωνές εξοργισμένων ανθρώπων αντήχησαν στα αυτιά μου, φωνές και ροκ μουσική. Δεν ήξερα από πού έρχονταν.

Αναρωτήθηκα γιατί αυτός ο άνθρωπος να

θέλει έτσι στα καλά καθούμενα να σκοτώσει τον Λένον. Ίσως να έχει σχέση με την μαφία ή με ναρκωτικά. Δεν μπορούσα να φανταστώ όμως αυτό που θα έβλεπα σε λίγο.

Ενώ παρακολουθούσα τις σκιές, το φως με πήρε πάλι για ένα δεύτερο ταξίδι. Είδα να περνάμε από δάση και παραλίες και ένοιωσα κρύο αλλά και ζέστη. Πέρναγα τα σύνορα με οδηγό πάντα το φως.

Ξαφνικά βρέθηκα στον τρίτο όροφο ενός κτηρίου μπροστά σε μια πόρτα. Η πόρτα άνοιξε και μπήκα μέσα με φόρα, και η φόρα μου αυτή έκανε τις άσπρες κουρτίνες που ήταν κρεμασμένες στα παράθυρα να κουνηθούν.

Μέσα στο δωμάτιο είδα κάποιους ανθρώπους να στέκονται δημιουργώντας έναν μεγάλο κύκλο. Πίσω τους πάνω σε ένα τραπέζι υπήρχαν οι σημαίες πέντε κρατών. Των ΗΠΑ, της Ρωσίας, του Ισραήλ, της Ελλάδας και του Μονακό. Η συζήτηση του συνεδρίου άρχισε και κράτησε περίπου τριάντα λεπτά. Όταν κατάφερα αργότερα και μέτρησα τους παρευρισκόμενους είδα πως ήταν τριάντα τέσσαρις. Στο συνέδριο αυτό πάρθηκαν διάφορες αποφάσεις που τους ευχαρίστησαν όπως κατάλαβα από τις εκφράσεις τους γιατί δεν μπορούσα να τους ακούσω. Μπορούσα όμως να τους παρατηρώ και περιέργως ήξερα πιο ήταν το θέμα της συζήτησης.

Σε έναν τοίχο υπήρχε μια λιτή επιγραφή που έλεγε CIA, δηλαδή Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών. Πιο δίπλα σε ένα πίνακα ανακοινώσεων είδα κάτι που δεν μου άρεσε καθόλου, το όνομα μου γραμμένο σε μια λίστα. Δεν μπορούσα όμως να κάνω τίποτα, μόνο να παρατηρώ. Ήμουν ένας αόρατος επισκέπτης.

Το βλέμμα μου ταξίδεψε γύρω από τον κύκλο αποτυπώνοντας κάθε φυσιολογία. Εκτός από πολιτικά και δικαστικά πρόσωπα υπήρχαν και μερικοί γνωστοί ηθοποιοί. Κατάφερα να αναγνωρίσω αρκετούς από τους παρόντες σε εκείνο το δωμάτιο. Όπως αυτόν που μίλαγε εκείνη τη στιγμή που ήταν ο Στηβ Μαγκάρετ. Δίπλα του κρατώντας ένα μεγάλο τσιγάρο ήταν ο πρίγκιπας Ρενιέ. Επίσης ξεχώρισα τον δικαστικό Τσάρλυ και μήνες

αργότερα κατάφερα να μάθω τα ονόματα όλων. Κάποια στιγμή αισθάνθηκα έναν απ' αυτούς να κοιτάει επίμονα προς το μέρος που στεκόμουν σαν να με έβλεπε. Με πήρε χαμπάρι σκέφτηκα και ξαφνικά βρέθηκα έξω από το δωμάτιο δίπλα σε ένα τοίχο. Γρήγορα όμως ξαναγύρισα και κατάλαβα πως όλα φαίνονταν να τελειώνουν. Τους είδα να σηκώνουν τα ποτήρια τους και να πίνουν στην υγεία τους. Η ώρα ήταν 21:45 Κυριακή 30 Νοεμβρίου 1980.

Αφού λοιπόν είδα όλους αυτούς τους ανθρώπους και τους αναγνώρισα είπα στον εαυτό μου τι κρίμα που η ίδια η κυβέρνηση ήθελε να σκοτώσει τον Λένον. Και ενώ προσπαθούσα να καταλάβω που βρισκόμουν, το φως με κατεβάζει στο κάτω μέρος του κτηρίου όπου γινόταν αυτή η σύσκεψη για την άνανδρη δολοφονία. Το κτήριο μπροστά έγγραφε Φέντεραλ Μπίλντιγκ δηλαδή Κρατικό Κτήριο και ήταν στην διεύθυνση Σάουθ Γουέστ 216 - Σάουθ Μπέυ Κέρνυ Καλιφόρνια. Ένα αστυνομικό τμήμα, με σερίφηδες και αστυνομικούς να σεργιανίζουν. Στο ισόγειο είδα έναν αστυφύλακα να κάνει βόλτες που θα πρέπει να ήταν ο φύλακας της συνάντησης. Έξω στο δρόμο μια μαύρη Μερσεντέζ δίπορτη σταμάτησε για να περάσει μια κυρία με κοντομάνικο φόρεμα.

Ξαφνικά όλα γύρω μου πήραν ένα πράσινο χρώμα και βρέθηκα πάλι στο ταξί μου. Το ονειρικό μου ταξίδι είχε τελειώσει. Ευχαρίστησα τον Θεό που με αξίωσε να δω και να γνωρίσω τους ανθρώπους που σχεδίαζαν να κάνουν αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Έτσι θα μπορούσα να ειδοποιήσω τον Λένον να φυλάγεται. Και αν δεν το κατάφερα αυτό, θα το έλεγα σε όλο τον κόσμο για να το μάθει. Κι αν αυτοί δεν με πιστέψουν είπα, θα τους πω να πάρουν τηλέφωνο τον Θεό να τους το πει ο ίδιος. Μα θα μου πείτε ο Θεός δεν έχει τηλέφωνο. Έχει και παραέχει, και αν θέλει κάποιος το βρίσκει εύκολα.

Έβαλα το ταξί σε κίνηση και πήγα να φύγω. Φτάνοντας στην πύλη του κτηρίου που είχα αφήσει τον Λένον είδα τον φύλακα να

είναι πολύ ανήσυχος και αφού με είχα δει να μιλάω με τον Λένον μου είπε κάτι που με έκανε πραγματικά να τρομοκρατηθώ και μου έκοψε την ανάσα. Μου είπε λοιπόν πως πριν από λίγο ένας πολύ περίεργος άνθρωπος είχε πάει εκεί οδηγώντας μια μηχανή και έκανε ερωτήσεις για τον Λένον. Του είπα να μου τον περιγράψει και πραγματικά η περιγραφή του αυτή ταίριαζε με τον άνθρωπο που είχα δει στο υδροπλάνο.

Έφυγα από εκεί σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση γιατί κατάλαβα πως τα χρονικά περιθώρια στένευαν και κάτι έπρεπε να κάνω. Πήρα κάνα δυο κούρσες και πάνω στον πανικό μου περιέγραψα την όλη ιστορία σε μια κυρία η οποία μου είπε να μη κάνω τίποτα και να κοιτάζα την δουλειά μου γιατί θα έβρισκα κι εγώ τον μπελά μου. Δεν περιορίστηκα σε αυτήν την άποψη και είπα και πάλι το όλο συμβάν και σε έναν κύριο και τον ρώτησα να μου πει αν ήξερε πως μπορούσα να επικοινωνήσω με τον Λένον. Δεν ήξερε.

Τελειώνοντας την δουλειά μου ένοιωθα την ανάγκη να μιλήσω σε κάποιον κι έτσι τηλεφώνησα στο χωριό μου και να μιλήσω στην μητέρα μου. Τελικά μίλησα με την νύφη μου γιατί η μητέρα μου δεν ήταν σπίτι. Αυτή φανερά τρομοκρατημένη ακούγοντας την όλη ιστορία είπε να προσέχω να μην πάθω κανένα κακό.

Ξημέρωσε Δευτέρα 1 Δεκεμβρίου. Πηγαίνοντας για δουλειά βρίσκω έναν ξάδελφο μου και του λέω αυτό που μου συνέβη και πως ήθελα να μιλήσω με τον Λένον. Αυτός με συμβούλεψε να πάω πάλι στην Νέα Υόρκη εκεί που τον είχα αφήσει και να πάρω πληροφορίες επειδή αυτός δεν ήξερε να μου πει περισσότερα από αυτά που ήδη γνώριζα. Δυστυχώς όμως χαμένος στις καθημερινές δουλειές αμέλησα να το κάνω.

Τρεις μέρες μετά, στις 3 Δεκεμβρίου βρέθηκα στη έβδομη λεωφόρο και από εκεί αποφάσισα να τηλεφωνήσω στις πληροφορίες και να ζητήσω τον προσωπικό αριθμό του Λένον. Κάποια κυρία όμως μου είπε πως το νούμερο ήταν απόρρητο και δεν γινόταν να μου το δώσει. Τότε οργισμένος και

αγανακτισμένος της είπα πως ήθελα να προειδοποιήσω τον Λένον πως κάποιος ήθελε να τον δολοφονήσει. Αυτή ανήσυχη μου είπε να μιλήσω με τον διευθυντή. Σε αυτόν είπα πάλι ποιος ήμουν και τι ήθελα και πως η κατάσταση ήταν σοβαρή. Δυστυχώς όμως μου είπε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, όταν ένας αριθμός είναι απόρρητος είναι σαν να μην υπάρχει.

Κυριακή 6 Δεκεμβρίου περνάω την γέφυρα προς το Μανχάταν και στο ταξί μου έχω μια κυρία και την πηγαίνω στο ξενοδοχείο Σέρατον. Αφού την αφήνω και πριν προλάβει καλά καλά να κλείσει την πόρτα, ένας νεαρός μπαίνει στο ταξί στο πίσω κάθισμα και μου ζητάει να τον πάω στο Σέντραλ Παρκ Γουέστ. Όταν τον είδα από τον καθρέπτη ταραχτήκα. Κάπου τον ήξερα αυτόν τον άνθρωπο, κάπου τον είχα ξαναδεί. Ήταν αυτός που είχα δει μέσα στο αεροπλάνο και που θα σκότωνε τον Λένον.

Συγνώμη κύριε, του είπα μπορώ να σας κάνω μία ερώτηση; Αυτός με αγνόησε αλλά επέμεινα κάνα δυο φορές ακόμη ώσπου κάποια στιγμή βγάζει κάτι βαμβάκια από τα αυτιά του και μου απαντάει απότομα. Τι θέλεις κύριε; Εσύ δεν πρέπει να είσαι από στην Νέα Υόρκη του λέω. Πως το κατάλαβες; απάντησε αδιάφορα. Γιατί κύριε αν είσαστε από την Νέα Υόρκη θα παίρνατε ταξί από την σειρά του ξενοδοχείου και όχι ένα περαστικό, είπα εγώ. Πολύ έξυπνη η παρατήρηση σου, είπε πάλι αδιάφορα. Από ποιο μέρος είσαι λοιπόν, ρωτάω εγώ επίμονα. Είμαι από την Χαβάη, θα την έχεις ακουστά, μου πέταξε. Ναι, λέω εγώ, έχω ακούσει πολύ καλά λόγια και πως είναι ένα πανέμορφο νησί. Συγκεκριμένα προχθές άφησα στο ξενοδοχείο έναν κύριο που μου είπε ότι μόλις είχε έρθει από εκεί και πως είχε τις καλύτερες εντυπώσεις. Γιατί ήρθες στην Νέα Υόρκη, τον ρωτάω πάλι πεισματικά. Δουλειές και ευχαρίστηση μαζί, μου είπε κοφτά.

Στην συνέχεια προσπάθησα να του πιάσω κουβέντα γύρω από τον Λένον, αλλά δεν έβγαλε άχνα. Κατά την διάρκεια της διαδρομής τον παρατηρούσα που συνεχώς ψαχνόταν. Ίσως έψαχνε τα χρήματα για να με

πληρώσει σκέφτηκα.

Φτάσαμε στο Ντακότα Χάους που μου είχε πει να τον αφήσω και κατέβηκε από το ταξί ενώ εγώ συνέχισα να τον παρατηρώ. Ο νέος μπήκε μέσα στο κτήριο και εγώ έφυγα από εκεί, παρκάρισα απέναντι για να μπορώ να τον κοιτάω με μεγαλύτερη ασφάλεια. Όλο και περισσότερο είχα την βεβαιότητα ότι αυτός ο άνθρωπος ετοίμαζε κάτι κακό για τον Λένον. Δεν τον είδα να βγαίνει, είχα και μια δουλειά να κοιτάζω οπότε αποφάσισα να μην περιμένω άλλο. Φεύγοντας ήμουν πλέον πεπεισμένος πως αυτός θα ήταν ο δολοφόνος.

Τρίτη απόγευμα 8 Δεκεμβρίου παίρνω ένα ζευγάρι από το Ηστ Σάιντ και περνώντας έξω από το Ντακότα Χάους βλέπω τον ίδιο άνθρωπο να περιμένει έξω από το κτήριο. Άνθρωπε λέω στον εαυτό μου περιμένεις τον Λένον να κατέβει; Αυτός όμως ήταν στο στούντιο για ηχογράφηση. Το γαιδούρι, μονολόγησα, περιμένει να κάνει τον φόνο. Έτσι έβαλα σκοπό να αφήνα τους πελάτες μου και να γύριζα μήπως και προλάβαινα έστω και την τελευταία στιγμή. Κοίταξα προς το Σέντραλ Παρκ. Ο ήλιος άρχιζε να δύει και ο ουρανός είχε πάρει ένα παράξενο πολύχρωμο χρώμα. Ήταν ένα υπέροχο ηλιοβασίλεμα, ίσως το καλύτερο που είχα δει ποτέ μου. Ήμουν πλέον σίγουρος πως το κακό θα γινόταν απόψε.

Στην συνέχεια μια κούρσα για το Βίλατζ Ντάουν Τάουν με αποσυντόνισε, δούλευα ως το βράδυ, ώσπου γύρω στις έντεκα άκουσα στο ραδιόφωνο για τον φόνο του Λένον και το όνομα του δολοφόνου, Μαρκ Τσάπμαν, που ως τότε μου ήταν άγνωστο. Μπορεί ο υπόλοιπος κόσμος να εξεπλάγη εγώ όμως καθόλου. Συντετριμμένος σταμάτησα στην άκρη του δρόμου να ηρεμήσω και να ακούσω τα νέα.

Είχε χτυπήσει εν ψυχρώ τον Λένον μπροστά στα μάτια της γυναίκας του και του θυρωρού. Η τρέλα του δολοφόνου ήταν τόση που νωρίτερα είχε πάει και είχε πάρει αυτόγραφο από τον ίδιο. Ο Λένον δέχτηκε μια σφαίρα από τριανταοχτάρι πιστόλι στο στήθος και άλλες τέσσερις στην πλάτη. Ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας τον μετέφερε

αιμόφυρτο στο Νοσοκομείο Ρούσβελτ. Ο δολοφόνος έμεινε εκεί ώσπου τον συνέλαβε η αστυνομία, ενώ ο Λένον ξεψυχούσε στις 23:35, 8 Δεκεμβρίου 1980.

Όλα τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα μετέδιδαν την συγκλονιστική είδηση αλλά δυστυχώς μόνο εγώ ήξερα όλη την αλήθεια. Ένοιωσα την ανάγκη να πάω στο μέρος που είχα οραματιστεί στο Ντακότα. Εκεί είδα περίπου 200 άτομα της CIA με αναμμένα κεριά να διαδηλώνουν μπροστά στην πύλη ενάντια του οργανωμένου εγκλήματος. Τι υποκρισία Θεέ μου, σκέφτηκα. Στην συνέχεια πήγα στο νοσοκομείο Ρούσβελτ για να μάθω περισσότερα νέα.

Φτάνοντας εκεί μια κυρία μπαίνει στο ταξί μου και φανερά στεναχωρημένη με παρακάλεσε να την πάω στην Γενική Ασφάλεια. Εγώ ακούγοντας τον προορισμό την πρόσεξα καλύτερα από τον καθρέπτη. Παρ' ότι φορούσε καπέλο η όψη της κάτι μου θύμιζε. Τότε θυμήθηκα πως την είχα πάρει κάποτε κούρσα με τον Λένον και με τον γιο τους. Ήταν η Γιόκο Όνο. Ντροπή και αίσχος στους δολοφόνους του Τζον της είπα. Σε παρακαλώ δεν θέλω να συζητήσω για αυτό το θέμα μου απαντάει αυτή πικραμένη. Σε λίγο φτάσαμε μπροστά από το κτήριο. Η κυρία συνέχισε να είναι σοβαρή και στεναχωρημένη και με θάρρος μου λέει. Οδηγέ, δεν έχω χρήματα να σε πληρώσω, έχω το όνομα σου, δώσε μου και την διεύθυνση σου να σου στείλω εκεί ένα τσεκ. Νευρίασα λίγο στην αρχή και της είπα γιατί κυρία μου δεν μου το είπατε από την αρχή αυτό; Σε παρακαλώ, μου λέει, αυτή την στιγμή δεν είμαι καλά. Αισθάνθηκα πολύ άσχημα που απαιτήσα αυτή την εξήγηση, και για να νοιώσει καλύτερα της είπα πως δεν πειράζει, και πως δεν μου χρωστούσε τίποτα και να μην στεναχωριέται για το θέμα αυτό. Πήγε στην ασφάλεια προφανώς για κατάθεση ή κάτι άλλο. Έμεινα εκεί για λίγο μήπως και έβγαινε γρήγορα αλλά η ώρα πέρασε και έπρεπε να δουλέψω. Μαύρα Χριστούγεννα πέρασαν όλοι τότε στην Νέα Υόρκη, και πιο πολύ εγώ αφού με πνίγανε οι τύψεις.

Χρειάστηκε να περάσει αρκετός καιρός για

να ηρεμήσω από τα γεγονότα, αν και όλα αυτά δεν ξεχνιούνται εύκολα. Οι γνωστοί στην Νέα Υόρκη με έλεγαν τρελό που είχα προσπαθήσει να εμπλακώ σε ένα τόσο σοβαρό θέμα με τόσο μεγάλες προεκτάσεις όπως ήταν η διεθνής πολιτική μαφία. Στις 9 Δεκεμβρίου η εφημερίδα Ποστ στο πρωτοσέλιδο της είχε φωτογραφία επτά πολιτικών της κυβέρνησης Ρέιγκαν, που όλους τους αναγνώρισα από την μυστική συνάντηση στα γραφεία της CIA.

Στις αρχές του 1981 έγραψα ένα γράμμα στην Γιόκο Όνο που έλεγε με κάθε δυνατή λεπτομέρεια αυτά που είχα μάθει για να μπορέσω και εγώ με τον τρόπο μου να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα. Το έστειλα συστημένο, αλλά δυστυχώς ποτέ δεν πήρα απάντηση.

ΡΟΝΑΛΤ ΡΕΙΓΚΑΝ

Όσο περνούσε ο καιρός, η αίσθηση μου ότι κάτι άλλο θα συνέβαινε γινόταν όλο και πιο έντονη. Ήμουν μελαγχολικός, ζούσα με το άγχος και ο θυμός μου ήταν παράφορος που δεν μπορούσα να κάνω κάτι για ξεσκεπάσω αυτή την σκευωρία. Με τον καιρό όμως είχα αποκτήσει αυτοέλεγχο και έτσι κρατούσα το στόμα μου κλειστό περιμένοντας και εγώ δεν ξέρω τι.

Τα γεγονότα δεν άργησαν να επαληθεύσουν τους φόβους μου. Στις 21 Μαρτίου στο ξενοδοχείο Χίλτον έγινε απόπειρα κατά του προέδρου Ρείγκαν. Ο πρόεδρος δέχτηκε μια βροχή από σφαίρες με αυτόματο εικοσιδύαρι που όμως από μια πράξη αυτοθυσίας ενός πράκτορα από την προσωπική του φρουρά, ο πρόεδρος σώθηκε αλλά ο εν λόγω πράκτορας έμεινε παράλυτος για την υπόλοιπη ζωή του. Όταν είδα αργότερα το πρόσωπο του δολοφόνου στις εφημερίδες πραγματικά κόντεψα να τρελαθώ. Ήταν ο τότε καλεσμένος στο γραφείο και συνέδριο της CIA που είχαν πριν από τέσσαρις μήνες περίπου, ο Τζον Χίνκλεϋ. Συγκεκριμένα θυμάμαι πως τον αναγνώρισα πολύ εύκολα γιατί μου είχε κάνει από την πρώτη στιγμή εντύπωση το ντύσιμο του, έμοιαζε σαν παπάς. Ο παραλίγο δολοφόνος του προέδρου δικάστηκε μόνο είκοσι χρόνια φυλακή, γιατί μεσολάβησαν δικαιολογητικά με διάφορες ψυχολογικές γνωματεύσεις.

Ο καιρός περνούσε κι εγώ ζούσα με την δυσβάσταχτη γνώση. Είχα χάσει την όρεξη μου για όλα, ακόμη και για την δουλειά μου που μου ήταν τόσο πολύτιμη.

Κατά την διάρκεια του 1982 προσπάθησα πολλές φορές να έρθω σε επαφή με την Γιόκο Όνο αλλά μάταια. Μάλιστα στη γιορτή της μητέρας ξόδεψα εβδομήντα δολάρια και της έστειλα μια ανθοδέσμη με ένα σημείωμα. Αλλά ούτε αυτή τη φορά πήρα απάντηση. Προφανώς δεν ήθελε να επικοινωνήσει μαζί μου ίσως γιατί πίστευε πως αυτά που ήθελα να της πω θα ήταν κουταμάρες. Αυτό φάνηκε καθαρά όταν κάποιος κύριος από το γραφείο της επικοινωνήσε με την εταιρεία ταξί που εργαζόμουν και απαίτησε να σταματήσω να στέλνω γράμματα και πως θα ερχόταν αυτή σε επαφή μαζί μου όταν θα ήταν ο κατάλληλος καιρός. Προς το παρόν δεν ήθελε να μιλήσει με κανένα για αυτό το θέμα.

Το συναίσθημα της καταπίεσης συνέχισε να με τρώει, και μερικές φορές οι ενοχές γίνονταν ερινύες που με κυνηγούσαν γιατί δεν έκανα τίποτα για να σώσω τον Λένον. Ήταν μια περίοδος της ζωής μου που ακόμη και

η λέξη αυτοκτονία περνούσε από το μυαλό μου.

Ένα απόγευμα καθόμουν στο γραφείο και κοίταζα τον τοίχο απέναντι. Εκεί είχα κολλήσει φωτοτυπίες από τις φωτογραφίες όλων αυτών που παρευρίσκονταν στην αίθουσα και μέσα στο αεροπλάνο όπως τους είδα στο όραμα. Σκέφτηκα το αεροπλάνο με το οποίο ήρθα στην Αμερική, της Παν Αμέρικαν. Ξαφνικά μου ήρθε μια προαίσθηση, πως σύντομα ένα αεροπλάνο της Παν Αμέρικαν θα έπεφτε, κάπου στην Καλιφόρνια. Άρπαξα ένα χαρτί και άρχισα να γράφω αυτά που αισθανόμουν. Μετά σηκώθηκα και πήγα στο συνεργείο. Εκεί ήταν ο κύριος ο Τζωρτζ, ο μηχανικός. Του έδωσα το χαρτάκι και εκείνος το διάβασε, με κοίταξε δύσπιστα και μου το έδωσε πίσω. Άσε μας βρε Χρήστο, είπε, και γύρισε στη δουλειά του. Λίγες μέρες μετά έγινε το κακό. Ένα αεροπλάνο της Παν Αμέρικαν έπεσε στο Κέρνυ στην Καλιφόρνια με διακόσιους είκοσι επιβάτες. Κανένας δεν επέζησε. Ο Τζωρτζ όταν το άκουσε γούρλωσε το μάτια του και άρχισε να με αποκαλεί μάντη και να μιλάει σε όλους για το σημείωμα μου.

Τον Δεκέμβριο του 1982 μετά από πολλές προσπάθειες βρήκα τον θυρωρό του Ντακότα Χάους και αφού του έδωσα φιλοδώρημα είκοσι δολαρίων, τον παρακάλεσα να με φέρει σε επαφή με κάποιο άτομο από το γραφείο του Λένον. Μετά από μεγάλη αναμονή ένας νεαρός, αδύνατος με γυαλιά κατέβηκε στην ρεσεψιόν και με ύφος αυστηρό με ρώτησε τι ζητούσα από την Γιόκο Όνο.

Σε παρακαλώ, του είπα, πρέπει να μιλήσω με την κυρία Λενον. Γνωρίζω πολύ καλά ποιοι σκότωσαν τον άνδρα της. Πολλοί τηλεφωνούν και της λένε διάφορα αβάσιμα πράγματα, μου απάντησε. Δεν ξέρω τι λένε οι άλλοι, του λέω εγώ, αλλά εμένα πρέπει να με ακούσει. Ξέρω την αλήθεια κι αν δεν έχει αναμιχθεί κι αυτή στην δολοφονία του άνδρα της πρέπει να με δει, διαφορετικά θα ρίξω το ταξί μου πάνω στο κτήριο, απείλησα. Αν κάνεις κάτι τέτοιο θα σε βάλω φυλακή για πολύ καιρό, μου είπε ο νεαρός. Εσύ να της πεις αυτά που σου είπα, του φώναξα, να της πεις πως είμαι ο έλληνας οδηγός ταξί, και επανέλαβα την απειλή με το ταξί. Τον προειδοποίησα πως θα προκαλούσα πανικό. Ο νεαρός, που το όνομα του ήταν Ρίτσι, επανέλαβε και αυτός με την σειρά του πως θα με έκλεινε φυλακή.

Έφυγα από εκεί σχεδόν τρελαμένος από αγανάκτηση, αποφασισμένος για το πια θα ήταν η επόμενη τρελή μου πράξη.

Ήταν Κυριακή 6 Δεκεμβρίου 1982. Φεύγοντας από το Ντακότα είδα μια Πόρσε παρκαρισμένη απ' έξω. Έκανα

μια βόλτα γύρω από το κτήριο και μετά από κάποιους υπολογισμούς για να μην χτυπήσω κανέναν πεζό, πήρα φόρα και έπεσα πάνω στην σταματημένη Πόρσε. Αμέσως μετά κάνω πίσω μερικά μέτρα και χτυπάω το αυτοκίνητο με φόρα για δεύτερη φορά. Έμεινα κλεισμένος μέσα στο Φορντ που οδηγούσα ενώ δίπλα μου ωρύνονταν ένα ζευγάρι που ήταν οι ιδιοκτήτες της Πόρσε. Κόσμος πολύς μαζεύτηκε αμέσως, και μοιραία δεν άργησε να φανεί το περιπολικό της αστυνομίας. Ένας αστυνομικός κατέβηκε από το όχημα του και με μεγάλη επιφυλακτικότητα με πλησίασε και με ρώτησε τι είχε συμβεί. Πρόσθεσε πως ήθελε να κατέβω και πως κανείς δεν θα με πείραζε, φτάνει να κατέβαινα ήρεμος από το αυτοκίνητο και με τα χέρια ψηλά.

Του απάντησα πως δεν πρόκειται να έβγαινα αν δεν ερχόντουσαν οι κάμερες των τηλεοπτικών καναλιών, γιατί ήθελα να ακούσει ο κόσμος όλος κάτι σημαντικό που είχα να πω.

Μετά από συζητήσεις που κράτησαν αρκετή ώρα, τελικά πείστηκαν και κάλεσαν τις κάμερες. Εγώ είχα φροντίσει να είμαι καλοντυμένος, με κοστούμι και γραβάτα και φρεσκοξυρισμένος. Ήμουν σίγουρος ότι θα έβγαινα στην τηλεόραση, τόσος κόσμος θα μ' έβλεπε, και ήθελα να είμαι καθώς πρέπει. Βγήκα έξω από το ταξί μου και χωρίς να χάσω το θάρρος μου στάθηκα μπροστά στα φλας των φωτογραφικών μηχανών και στις τηλεοπτικές κάμερες. Άρχισα να λέω για τα πράγματα που ήξερα και επιπλέον τους έδειξα τις αποδείξεις από το ταχυδρομείο όταν έστελνα τα γράμματα στην Γιόκο Όνο. Τότε μόνο ο αστυνομικός που ήταν κοντά μου κατάλαβε πως η υπόθεση έχει σχέση με τον J.L. όπως τον φώναζαν, τον Τζον Λένον.

Στη συνέχεια οι αστυνομικοί ήσυχα ήσυχα με οδήγησαν μακριά από τον πολύ κόσμο και με έβαλαν σε ένα περιπολικό χωρίς όμως να φύγουμε από εκεί.

Κάποια στιγμή ένας αστυνομικός μπαίνει μέσα και κάθεται δίπλα μου. Γεια σου μου λέει με συνωμοτικό ύφος. Κοίταξε να δεις είσαι Έλληνας κι εγώ Ιταλός. Εμείς οι δυο μοιάζουμε, είμαστε από την ίδια πάστα και θα συνεννοηθούμε. Πες ότι έχασες τον έλεγχο του αυτοκινήτου και δεν έπιασαν τα φρένα σου. Πες μου όμως τι ακριβώς συνέβη.

Όφισερ, του λέω με πολύ πείσμα, λυπάμαι αλλά ότι έχω να πω θα το πω στο δικαστήριο, γιατί φοβάμαι και για την δική μου ζωή. Θα σε προσέχουμε εμείς, δεν πρέπει να φοβάσαι είτε εκείνος, αλλά καθόλου δεν τον πίστεψα. Του επανέλαβα πως ότι είχα να πω θα το έλεγα στο δικαστήριο. Έφυγε χωρίς να πει άλλη κουβέντα σηκώνοντας τους ώμους αποδοκιμαστικά..

Πέρασα τη νύχτα στο αστυνομικό τμήμα. Την άλλη μέρα το πρωί βρέθηκα μπροστά στον δικαστή που λεγόταν Άλεν Φράις. Ο δικηγόρος που μου είχε ορίσει η πολιτεία ήταν ένας άτριχος γηραλέος ανθρωπάκος. Εξιστόρησα στον δικαστή ότι στις 30 Νοεμβρίου είχα πάρει με το ταξί μου τον Τζον Λένον και τι επακολούθησε αργότερα.

Ο δικαστής με ρώτησε αν είχα επισκεφτεί ποτέ μου γιατρό, τρελογιατρό εννοούσε, πίστευε όπως όλοι οι άλλοι ότι ήμουν μυθομανής, φαντασιόπληκτος. Του απάντησα πως πριν λίγο καιρό είχα πάει σε ένα ψυχίατρο όχι για τον λόγο που νόμιζε αλλά γιατί ήθελα να με υπνωτίσει για να μπορέσω να ξαναζήσω το όραμα που είχα δει. Αυτός δέχτηκε και μάλιστα πλήρωσα προκαταβολικά 150 δολάρια. Λίγο πριν ξεκινήσει όμως η διαδικασία εγώ άλλαξα γνώμη όταν είδα την επιμονή του να είναι παρών και ο δικηγόρος μου. Η πιθανότητα ότι κάτι θα μπορούσα να πάθω, να μην επανέρθω στην πραγματικότητα, πέρασε απ' το μυαλό μου. Είχα ακούσει ότι υπήρχε αυτός ο κίνδυνος και η σκέψη ότι θα μπορούσα να βρεθώ αιωρούμενος για το υπόλοιπο της ζωής μου, μου έφερνε ανατριχίλα.

Μετά το τέλος της όλης διαδικασίας στα δικαστήρια της Νέας Υόρκης, αφέθηκα ελεύθερος και αργά το βράδυ γύρισα σπίτι, στην Αστόρια. Την επόμενη μέρα μου ήρθε μια κλήση με την οποία με καλούσαν να δώσω κατάθεση στο ψυχίατρο ενός κρατικού δικαστηρίου.

Πηγαίνοντας εκεί με έβαλαν να πω όλη την ιστορία από την αρχή με κάθε λεπτομέρεια, ενώ ένας στρατός από γραμματείς που κρατούσαν σημειώσεις με διέκοπταν κάθε λίγο και λιγάκι και μου ζητούσαν περισσότερες λεπτομέρειες για αρκετά από αυτά που τους έλεγα. Αφού τελείωσα την αφήγηση του οράματος μου, μου συνέστησαν την προσοχή πως αν αυτά που τους είπα ήταν αληθινά θα γινόμουν διάσημος, ενώ στην αντίθετη περίπτωση θα κατέληγα στην φυλακή. Τους διαβεβαίωσα πως αυτά τα πράγματα τα είχα δει, ήταν αλήθεια και όχι παιχνίδια της φαντασίας μου. Ούτε μαστουρωμένος ήμουν όπως πολλοί νόμιζαν.

Ξαφνικά ένας απ' αυτούς μου έκανε μια ερώτηση που μου φάνηκε πολύ περίεργη. Με ρώτησε αν είχα σκεφτεί ποτέ να αυτοκτονήσω.

Του απάντησα πως ναι, και μάλιστα είχα βρει και τον τρόπο που θα το έκανα. Αλλά μόλις το ξανασκέφτηκα είπα στον εαυτό μου πως θα ήταν πολύ κουτό από μέρους μου να το έκανα γιατί θα έχανα την ευκαιρία να εκδικηθώ όλους αυτούς τους κακούς ανθρώπους. Αν πέθαινα όλα θα τελείωναν άδοξα και κανείς δεν θα μάθαινε την αλήθεια.

Λίγο πριν φύγω τους ζήτησα αν γινόταν να αφήσω μια επιστολή για τον κ. Ρείγκαν. Η επιστολή αυτή έγραφε:

‘Κύριε Πρόεδρε, ονομάζομαι Χρήστος Αναγνωστόπουλος, είμαι Έλληνας μετανάστης και ασκώ το επάγγελμα του οδηγού ταξί στην Νέα Υόρκη. Πριν από αρκετό καιρό η μοίρα θέλησε στο ταξί μου να μπει ο Τζον Λένον και εν συνεχεία είχα την τύχη ή την κατάρα να δω ένα διπλό όραμα μέσα από το οποίο είδα και κατάλαβα ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι που τον δολοφόνησαν και αποπειράθηκαν εναντίον και της δικής σας ζωής. Η CIA ξέρει τα πάντα. Κύριε Πρόεδρε, προσέξτε γιατί τα άτομα με τα οποία συγκυβερνάτε είναι επικίνδυνα και θα προσπαθήσουν να σας χτυπήσουν ξανά. Θα ήθελα για να πειστώ ότι το μήνυμα έφτασε στα χέρια σας να το πείτε στην τηλεόραση εσείς ο ίδιος.’ Δεν ξαφνιάστηκα όταν ο Ρείγκαν δεν αναφέρθηκε ποτέ στο γράμμα μου, το καθήκον μου πάντως αισθάνθηκα ότι το έκανα.

Έφυγα από εκεί και πέρασαν δύομισι μήνες μέρες και ακόμα δεν είχε βγει η απόφαση του δικαστηρίου.

Κάποια μέρα μια κυρία που λεγόταν Λίζα Μέλμαν, πολύ γνωστή χαρτορίχτρα με πολλούς επώνυμους πελάτες, ηθοποιούς και πολιτικούς θέλησε να με γνωρίσει όταν ο προσωπικός της σοφέρ της μίλησε για μένα. Βρεθήκαμε στο σπίτι μιας φίλης της για φαγητό και εκεί της είπα για την εμπειρία που είχα εκείνο το περιβόητο βράδυ. Με άκουσε με εξαιρετικό ενδιαφέρον και αυτό μου έδωσε κουράγιο, επιτέλους είχα βρει έναν άνθρωπο που με πίστευε. Είσαι ένας τυχερός και χαρισματικός άνθρωπος μου είπε μετά. Έχεις ένα χάρισμα από τον Θεό. Σύντομα θα γίνεις διάσημος και πλούσιος και όποτε θελήσεις έλα στην Καλιφόρνια να με βρεις, θα σε βοηθήσω όσο μπορώ. Δεν μπορούσε όμως να με συμβουλέψει τι έπρεπε να κάνω.

Περίπου δυο μήνες μετά από εκείνη τη μέρα βγήκε η απόφαση του δικαστηρίου 7ΐου ήταν αθωωτική. Αμέσως έτρεξα στον δικηγόρο μου και του είπα τι έπρεπε να κάνει. Εκείνος έσπευσε στο δικαστήριο και είπε στον πρόεδρο πως ο πελάτης του συνεχίζει να υποστηρίζει πως ξέρει πολιτικές διεθνείς συνωμοσίες στις ΗΠΑ. Και τι θέλεις τώρα με ρώτησε ο δικαστής βαριεστημένα. Δεν θέλω τίποτα είπα, μόνο να ψάξετε να βρείτε στοιχεία για να καταδικάσετε τους ενόχους, μόνο αυτό. Και έτσι να είναι είπε εκείνος τώρα είναι αργά το πουλάκι πέταξε, που θα βρούμε στοιχεία; Δική σας δουλειά είναι επέμεινα. Καλά, καλά απάντησε εκείνος και γύρισε στο

δικηγόρο μου. ‘Οφείλετε να βάλετε λίγο μυαλό στον πελάτη σας, δεν νομίζετε κύριε συνήγορε;’ Ο ‘συνήγορος’ έσκυψε το κεφάλι σαν μαθητούδι που το μαλώνεις και μουρμούρισε ένα ταπεινό ‘μάλιστα κύριε’, μόνο μετάνοιες δεν έκανε. Ο δικαστής πρόσθεσε πως είχε επανειλημμένως ακούσει να λέω κουταμάρες, και αφού συνέχιζα θα έπρεπε να μπω σε ένα νοσοκομείο για εξετάσεις, για ψυχολογική αξιολόγηση όπως το είπε. Εγώ δέχτηκα να πάρω αυτό το ρίσκο για να αποδείξω πως δεν ήμουν τρελός και πως όντως γνώριζα άτομα που είχαν ύποπτες δραστηριότητες.

Με πήγαν στις φυλακές του Ράκερ Άιλαντ όπου θα έμενα δυο μέρες ώσπου να μεταφερθώ στο ψυχιατρείο. Θυμάμαι το πρώτο βράδυ που δέχτηκα ένα δυνατό χαστούκι από τον φύλακα γιατί τόλμησα να ανάψω τσιγάρο ενώ η ώρα ήταν περασμένη και θα έπρεπε να κοιμόμουν. Χαλάλι, σκέφτηκα, και υπομονή. Το άλλο πρωί ξύπνησα με στόμα πικρό και όχι μόνο απ’ το τσιγάρο. Πήγα στο γραφείο του διευθυντή των φυλακών για να διαμαρτυρηθώ για την μεταχείριση που είχα από τον φύλακα αλλά αυτός μου είπε πως εδώ δεν είναι το ξενοδοχείο Πλάζα για να κάνεις ότι θέλεις, πρέπει να ακολουθείς κάποιους κανόνες.

Από το ραδιόφωνο που ήταν εκεί ανοιχτό άκουσα μια συζήτηση γύρω από την ύποπτη δολοφονία του Λένον. Ζήτησα να κάτσω να την ακούσω και ο διευθυντής σε μια έκρηξη γενναιοδωρίας με άφησε. Δεν ήμουν ο μόνος που ισχυριζόταν ότι ο Τσάπμαν δεν σκότωσε τον Λένον επειδή έτσι του ήρθε αλλά ήταν βαλτός από άλλους, ένα καλοκουρδισμένο ρομπότ που με πλήυση εγκεφάλου προγραμματίστηκε να γίνει εκτελεστής. Όπως έλεγε ο εκφωνητής η δολοφονία ήταν μια συνομοσία. Ο Ρέιγκαν μόλις είχε εκλεγεί, ήξεραν όλοι τι είδους πρόεδρος θα γινόταν και μόνο ένας άνθρωπος θα μπορούσε να κατεβάσει στους δρόμους ένα εκατομμύριο κόσμο να διαδηλώσουν εναντίον του - κι αυτός ήταν ο Λένον. Όταν ο θυρωρός ούρλιαξε στον Τσάπμαν ‘ξέρεις τι έκανες;’ εκείνος, ήρεμα και απλά, απάντησε ‘Μόλις πυροβόλησα τον Τζον Λένον’ και πρόσθεσε χαζογελώντας ‘Δεν ήθελα την υπογραφή του ήθελα την ζωή του. Και τελικά πήρα και τα δύο.’ Αργότερα περιέγραψε πως ‘Δεν υπήρχε συναίσθημα στο αίμα μου, δεν υπήρχε θυμός. Δεν υπήρχε τίποτα. Μόνο μια νεκρική ησυχία στο μυαλό μου. Νέκρα, παγωμένη σιγή, μέχρι που πλησίασε. Με κοίταξε.... με προσπέρασε και το άκουσα στο κεφάλι μου. Έλεγε ‘κάν’ το κάν’ το κάν’ το’ ξανά και ξανά. Ο εκφωνητής έλεγε πως μια φορά ο Λένον είπε πως ‘αν ποτέ πάθω κάτι εγώ και η Γιόκο δεν θα είναι ατύχημα’ άρα υποπτευόταν πως κάποιος ήθελε

να τον βγάλει από τη μέση. Να, λέω, όλοι πιστεύουν ότι η δολοφονία ήταν συνομοσία και βγαίνουν και στο ραδιόφωνο, εμένα γιατί με θεωρούν τρελό όταν λέω πως ξέρω ποιος κρύβεται από πίσω;

Τα άκουγα όμως όλα αυτά και έπαιρνα κουράγιο πως όλα όσα περνούσα δεν θα πήγαιναν χαμένα.

Την επομένη στις 7 Μαρτίου μεταφέρθηκα σε μια ψυχιατρική κλινική στο Κουίνς. Έφτασα εκεί γύρω στις 11 το βράδυ και με πήγαν σε ένα θεοσκότεινο δωμάτιο. Ο τρόμος και η θλίψη έσφιγγαν την καρδιά μου. Από κάπου δίπλα ακουγόταν η φωνή ενός ασθενή που φώναζε το όνομα του Χριστού όλο το βράδυ. Είχα τρομοκρατηθεί τόσο πολύ που ούτε να κλείσω τα μάτια μου δεν μπορούσα. Κουλουριασμένος πάνω στο στενό και άβολο κρεβάτι προσευχόμουν και προσπαθούσα να κοιμηθώ. Κάποια στιγμή κατάφερα να χαλαρώσω λίγο και να κλείσω τα μάτια - τότε ήρθε στο μυαλό μου η Παναγία να κρατάει το Θείο Βρέφος και ξαφνικά ένα κύμα ηρεμίας και γαλήνης με κατέλαβε και με πήρε επιτέλους ο ύπνος.

Ένα πρωινό και ενώ είχα περάσει από πολλές συνεντεύξεις με τους ψυχολόγους του νοσοκομείου, τέσσερα άτομα ήρθαν και με πήγαν σε ένα διπλανό κτήριο για να μου κάνουν εγκεφαλογράφημα. Οι συνοδοί με ρώτησαν, τι έχεις κάνει εσύ και αστεειυόμενος απάντησα πως έχω σκοτώσει τέσσερις ανθρώπους, αλλά προφανώς συνηθισμένοι σε τέτοια δεν τραβήχτηκαν πίσω κατατρομαγμένοι όπως περίμενα. Με ξάπλωσαν σε ένα κρεβάτι και άρχισαν να κολλάνε πάνω μου διάφορα καλώδια. Εγώ εκείνες τις στιγμές προσπαθούσα να έχω πάντα στο μυαλό μου το υδροπλάνο και το γραφείο της CIA που είχα δει. Αυτό συνεχίστηκε για αρκετές φορές ακόμα.

Το ψυχιατρείο απαρτιζόταν από έξι χωριστά διώροφα κτήρια με άφθονο γρασίδι και δένδρα γύρω γύρω. Σχεδόν όλα τα δωμάτια ήταν πιασμένα όπως έμαθα. Πολλή τρέλα η Αμερική σκέφτηκα. Το μικροσκοπικό δωμάτιο μου, ίσα ίσα χώραγε ένα στενό κρεβάτι και μια καρέκλα, είχε ένα παράθυρο και όπως τα περισσότερα δεν είχε πόρτα κάτι που με ενοχλούσε αφάνταστα. Φοβόμουν κιόλας, στην φωλιά του κούκου βρισκόμουν και οι πράξεις πολλών ανθρώπων εκεί ήταν ανεξέλεγκτες.

Ο μόνος άνθρωπος που συζητούσα άφοβα μαζί του ήταν ένας άλλος ασθενής που είχε πολεμήσει στο Βιετνάμ. Καθημερινά μου έλεγε τι είχε περάσει στον

πόλεμο, ότι οι ίδιοι οι αμερικανοί τους χορηγούσαν ναρκωτικά και άλλα διάφορα φάρμακα για να τους κρατάνε σε εγρήγορση και να πολεμάνε ακατάπαυστα. Όταν γύρισε από το Βιετνάμ, μια μέρα και ενώ περίμενε στην στάση το λεωφορείο, σαν μέσα σε όνειρο τράβηξε ένα μαχαίρι και σκότωσε έναν μαύρο που περίμενε εκεί. Ακόμη δεν μπορούσε να καταλάβει πως και γιατί το έκανε.

Ήταν κι ένας άλλος, ο Ρομπέρτο ο Ιταλός. Είχε έρθει στην Αμερική το 1945 μετά συζύγου και τέκνων να δει μια άσπρη μέρα. Ο ξάδερφος, του μπλεγμένος με την μαφία, προσπάθησε να τον εντάξει στην οργάνωση αλλά ο Ρομπέρτο είχε αντιρρήσεις. Υπήρχαν και κάτι οικονομικά συμφέροντα και με την υποστήριξη της γυναίκας του Ρομπέρτο ο ξάδελφος κατάφερε να τον χώσει στο ψυχιατρείο, πριν δεκαπέντε χρόνια όλα αυτά. Έτσι μας έλεγε ο Ιταλός και ήταν δεν ήταν αλήθεια εγώ το λυπόμουνα το ανθρωπάκι που όπως φαινόταν είχε γίνει πια μόνιμος κάτοικος, η ζημιά ήταν ανεπανόρθωτη.

Άρχισα να έχω ερωτηματικά και για τον εαυτό μου αλλά η Άντζελα, μια μαύρη νοσοκόμα μου έδινε κουράγιο συνέχεια. Εσύ, έλεγε και ξανάλεγε, θα βγεις από 'δώ, δεν έχεις τίποτα μόνο το μυαλό σου παίζει παιχνίδια. Οι άνθρωποι παίζουν μ' εμένα της απαντούσα. Ήταν μια καλοσυνάτη θρήσκα γυναίκα και την συμπαθούσα σαν αδελφή μου. Την πείραζα μερικές φορές μόνο και μόνο να ακούω το γέλιο της. Μια φορά μπαίνοντας στις ανδρικές τουαλέτες σχεδόν έπεσα πάνω σε έναν μαύρο με μια άσπρη γυναίκα ξαπλωμένους στο πάτωμα, τσίτσιδοι και οι δυο, να κάνουν έρωτα. Ούτε που κατάλαβαν την παρουσία μου. Βγαίνω έξω και φωνάζω την Άντζελα. Έλα να δεις της λέω ήρεμα. Ω μάι γκοντ! ω μάι γκοντ! ξεφώνιζε συνέχεια όταν είδε και σκέπασε το πρόσωπο της με τις παλάμες της να μη βλέπει.

Καμιά φορά ερχόταν ο ξάδελφος μου για επίσκεψη και κάθε φορά αισθανόμουν λες και ήταν γιορτή. Μια από αυτές μου έδωσε ένα εικοσαδόλαρο. Είναι 'πλαστικό' λέει, προσπάθησε να το πασάρεις κάπου. Το ίδιο βράδυ παρήγγειλα πίτσα, κάτι που επιτρεπόταν, και πλήρωσα με το πλαστό νόμισμα. Ο πιτσιρικάς ήθελε να μου δώσει ρέστα αλλά τότε με έπιασαν οι τύψεις. Κράτα τα του λέω. Τελικά είμαι ή δεν είμαι τρελός αναρωτήθηκα, μέχρι τον λαιμό είμαι μπλεγμένος και ψάχνω κι άλλα; Ορκίστηκα να συμπεριφερθώ με ωριμότητα, να προσπαθήσω τουλάχιστον, μέχρι να βγει η διάγνωση των γιατρών.

Ήτανε μια ψυχοφθόρα κατάσταση η παραμονή μου

εκεί αλλά επιτέλους πέρασε ο καιρός και τον Αύγουστο πήρα εξιτήριο. Οι γιατροί έκριναν ότι τελικά είχα σώαστας φρένας και η κοινωνία δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο από την παρουσία μου ανάμεσα τους. Βγαίνοντας από το νοσοκομείο έπιασα πάλι δουλειά σαν ταξιτζής στην εταιρεία του ξαδέλφου μου. Ήμουν όμως σαν το ψάρι έξω απ' το νερό. Δεν μπορούσα να ηρεμήσω, ήθελα να βάλω τέλος σε όλα αυτά τα πράγματα που κατέτρωγαν το μυαλό μου, ώσπου ήρθε και το δεύτερο χτύπημα.

ΓΚΡΕΙΣ ΚΕΛΛΥ

Ένα βράδυ και ενώ καθόμουν σπίτι και έβλεπα τηλεόραση, είδα κάποια στιγμή σε ένα διεθνές γκαλά, τον πρίγκιπα Ρενιέ να μπαίνει στην αίθουσα δεξιώσεων με την γυναίκα του την Γκρέις Κέλλυ και την κόρη τους Στεφάνια. Αμέσως αντικρίζοντας εκείνον τον άνθρωπο που είχα δει εκείνο το βράδυ στην μυστική σύσκεψη της CIA, ανατρίχιασα και μια ανησυχία που σιγά σιγά έγινε φόβος με κατέλαβε. Το γνώριζα αυτό το συναίσθημα, ήταν το ίδιο που ένοιωσα το βράδυ της συνάντησης μου με τον Τζον Λένον. Για έναν παράξενο λόγο όμως αυτές οι φοβίες μου φούντωναν καθώς κοιτούσα την Γκρέις Κέλλυ.

Βγήκα από το σπίτι μου σε άσχημη κατάσταση και αμέσως έτρεξα στην Καθολική εκκλησία που βρισκόταν απέναντι μου να προσευχηθώ. Θεέ μου, είπα, μου έδωσες ένα χάρισμα, μπορώ να βλέπω πράγματα που δεν βλέπουν άλλοι, βοήθησε με να καταλάβω τι θα πάθει αυτή η καλή και ευγενική κυρία η Γκρέις Κέλλυ. Έκανα τον σταυρό μου και γύρισα σπίτι.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι. Ξαφνικά ένοιωσα το σώμα μου να αιωρείται και να βρίσκεται πάνω από ένα χωράφι. Βλέπω ένα ρεστωράν σε ένα εξοχικό μέρος. Στην είσοδο του ρεστωράν σε φωτεινό μέρος δύο άνδρες και δύο γυναίκες στέκονταν. Η Γκρέις Κέλλυ η κόρη της Στεφάνια, ο Μπομπ Χόουπ και ο Τζίμυ Στιούαρτ. Η Γκρέις με την Στεφάνια είχαν ένα έντονο διάλογο. Αμέσως μετά βλέπω ένα μαύρο αυτοκίνητο να τρέχει με μεγάλη ταχύτητα. Από μέσα ακούγονταν φωνές. Στην θέση του συνοδηγού ήταν η Γκρέις Κέλλυ και οδηγός η Στεφάνια. Μετά από μια τρελή πορεία το μαύρο αυτοκίνητο ξεφεύγει από τον δρόμο μπαίνει σε ένα χωράφι χτυπάει σε ένα τσιμεντένιο πηγάδι και σταματάει. Το αυτοκίνητο είχε πάθει μόνο μικρές ζημιές και οι δυο γυναίκες ήταν σώες και αβλαβές.

Μετά βρέθηκα σε ένα νοσοκομείο έξω από τα επείγοντα περιστατικά. Εκεί περίμενε ένας λευκός άνδρας με κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά, φορώντας άσπρη ιατρική μπλούζα, και κοίταγε γύρω του ανήσυχος σαν κάτι να περίμενε να κάνει. Αισθάνθηκα ότι αυτό το κάτι ήταν κακό. Ένας άλλος νεαρός στεκόταν παραδίπλα. Αμέσως μετά βρέθηκα σε ένα παλάτι. Η είσοδος ήταν στολισμένη με λουλούδια. Ένα άσπρο φέρετρο σε μια νεκροφόρα πήγαινε προς το παλάτι.

Τότε συνήλθα και πνεύμα και σώμα πίσω πια στον χώρο μου προσπαθούσα να καταλάβω τι θα συμβεί. Την απάντηση την πήρα μετά από δυο μέρες όταν όλα τα

μήντια ασχολήθηκαν με αυτό το γεγονός. Τον θάνατο της Γκρέις Κέλλυ. Όλα τα τηλεοπτικά δίκτυα όμως αντί για το μαύρο αυτοκίνητο με τις λίγες ζημιές έδειχναν μια μάζα από σίδερα και την Γκρέις Κέλυ νεκρή. Πως μπόρεσα να προβλέψω τον θάνατο της αλλά να 'βλέπω' τα πράγματα αλλιώς, δεν το καταλάβαινα. Ή μήπως έγιναν όπως εγώ τα είδα ότι δηλαδή ο θάνατος της Γκρέις οφειλόταν σε συνομοσία. Και αν έγιναν έτσι, τι θα μπορούσα εγώ να κάνω για να τα αποτρέψω ή τουλάχιστον να βρω στοιχεία για να τιμωρηθούν οι ένοχοι; Απαντήσεις δε έπαιρνα από κανένα, όλοι πίστευαν ότι ήμουν τρελός.

Ήμουν όλο νεύρα, όλα μου έφταιγαν και ξεσπούσα σ' όποιον βρισκόταν μπροστά μου. Ήθελα να πιάσω τον κόσμο από το αυτί και να του πω κάτσε κάτω κι άκουσε με. Ένα βράδυ περπατούσα, έτσι απροσδιόριστα και σκεφτόμουν. Ξαφνικά αισθάνθηκα κάτι, σαν μια απειλή. Σταματάω απότομα και γυρνάω πίσω. Ένα κατάμαυρο σκυλί έτρεχε κι ερχόταν ίσα κατά πάνω μου. Οι προθέσεις του φανερές, να με λυντσάρει. Χωρίς καν να καταλάβω πως, σύρω μια στριγκλιά τόσο δυνατή που το σκυλί σταμάτησε επί τόπου, κόκαλο που λένε. Με κοίταξε ξαφνιασμένο με τα αυτιά τεντωμένα και τα σάλια να τρέχουν απ' το στόμα του. Για μερικά δευτερόλεπτα ζύγιαζε ο ένας τον άλλο μετά το σκυλί έκανε στροφή, έτρεξε προς το απέναντι πεζοδρόμιο και στάθηκε δίπλα σε ένα κύριο που κρατούσε ένα κόκκινο λουρί. Εκείνος με κοίταγε με ένα σαρκαστικό χαμόγελο αλλά όταν είδε το σκυλί να τον πλησιάζει με τη γλώσσα έξω το χαμόγελο πάγωσε. Έδεσε το ζώο με το λουρί και απομακρύνθηκε ρίχνοντας μου περίεργες ματιές.

Το 1983 μη μπορώντας να υποφέρω άλλο αποφάσισα να γυρίσω στην Ελλάδα μήπως κατάφερνα να κάνω κάτι από εκεί. Και εδώ όμως έπεσα σε μια πολύ δύσκολη περίοδο που η μόνη ασχολία των δικών μου ανθρώπων ήταν να παλεύουν για να ζήσουν. Ζωή δύσκολη, σκληρή, κανείς δεν έδινε σημασία σε αυτά που έλεγα, είχαν άλλες έννοιες, έτσι πήρα την απόφαση να επιστρέψω στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Έπιασα πάλι δουλειά στην εταιρεία ταξί του ξαδέλφου μου. Μια μέρα όμως μπουκάρει στο γκαράζ το FBI και έπιασαν τον ξάδελφο μου για κατοχή ναρκωτικών. Έφαγε τρία χρόνια φυλακή. Τα ηνία της επιχείρησης τα πήρε η φιλενάδα του που όμως δεν είχε ιδέα από επιχειρήσεις. Μοιραία μετά από λίγο καιρό η εταιρεία χρεοκόπησε κι εγώ έμεινα πάλι χωρίς δουλειά.

Και αντί να σκέφτομαι τη δουλειά σκεφτόμουν τις διεθνείς συννομοσίες και τι θα μπορούσα να κάνω για να ξεσκεπάσω τους δολοφόνους. Για πολύ καιρό έκανα δουλειές του ποδαριού, χωρίς να σταματάω να διαλαλώ αυτά που ήξερα προσπαθώντας να κάνω όλους να το μάθουν.

Ένα βράδυ τριγύριζα άφραγκος και απελπισμένος όταν στο Αστόρια Μπουλεβαρντ πήρε το μάτι μου μια πολυτελέστατη Μερσεντές σταματημένη έξω από ένα μπαρ, με αναμμένα τα φώτα και την μηχανή. Είχε βαθύ κόκκινο χρώμα και κατεβασμένη την οροφή. Θυμάμαι ακόμα και τον αριθμό, ΤΙ960. Πάντα ονειρευόμουν ένα τέτοιο αυτοκίνητο και χωρίς να το πολυσκεφτώ μπήκα μέσα έβαλα μπρος και έφυγα με ταχύτητα. Πρώτα πήγα σε ένα βενζινάδικο σε έναν φίλο ελληνοκύπριο. Που το βρήκες αυτό μου λέει και σφύριξε από θαυμασμό. Δανεικό είναι του λέω και του ζήτησα να με βοηθήσει να ανεβάσω την οροφή. Εκείνος με κοίταξε καχύποπτα αλλά δεν έκανε σχόλια.

Υπερήφανος που επιτέλους είχα ένα τέτοιο αυτοκίνητο, έστω και 'δανεικό', σεργιάνιζα στα γνωστά στέκια και το επιδείκνυα με καμάρι. Κουστουμαρισμένος στη τρίχα, ακόμα και κάτι μανικετόκουμπα επίχρυσα που είχα φοράγα, ένοιωθα άλλος άνθρωπος. Μου έδινε άλλο πρεστίτζ εκείνο το αμάξι, κακά τα ψέματα. Ο κόσμος όμως δεν ήταν αφελής. Ένας φίλος μηχανικός, τηλεφώνησε στην αστυνομία και αφού διαπίστωσε ότι ήταν κλεμμένο, μου πρότεινε να το αγοράσει, πέντε χιλιάδες δολάρια θα μου έδινε, θα το έκανε κομμάτια και θα το πούλαγε για ανταλλακτικά. Αποκλείεται του λέω, ήταν σαν να κομμάτιαζε την ψυχή μου, ήθελα να το χαρώ άσε που θα είχα τύψεις. Είναι μαφιόζικο μου λέει και θα μπλέξεις. Πως το κατάλαβες, ρωτάω. Από το χρώμα, μόνο οι μαφιόζοι έχουν αυτό το βαθύ κόκκινο. Δεν άκουγα τίποτα.

Σε ένα φανάρι ένα απόγευμα μου φωνάζει μια κυρία από ένα διπλανό αυτοκίνητο ότι το μπροστινό αριστερό λάστιχο ήταν ξεφουσκωμένο. Σταματάω στην άκρη του δρόμου και ανοίγω το πορτ μπαγκάζ για να βρω την ρεζέρβα. Ήταν άδειο και ούτε που σκέφτηκα να σηκώσω το κάλυμμα να ψάξω πιο βαθιά, κάτι που σκυλομετάνιωσα αργότερα. Είπαμε, μυαλό δεν είχα αλλά κι από τύχη, ούτε σταγόνα. Φώναξα ένα συνεργείο. Τελικά το λάστιχο είχε απλά ξεφουσκώσει, δυστυχώς λέω πάλι, γιατί αν είχε τρυπήσει θα χρειαζόμουν την ρεζέρβα, κι όλα θα είχαν εξελιχτεί αλλιώς. Το έπλυνα, άλλαξα λάδια, φίλτρα και το πάρκαρα στο κλειστό πάρκιν που για ευνόητους λόγους είχα νοικιάσει.

Μια μέρα ένας φίλος με κάλεσε να πάω ένα Σαββατοκύριακο στο Απστέιτ σε ένα εξοχικό που είχε ένας γνωστός του, Γιώργο τον λέγανε, ήταν Κρητικός, και όπως έμαθα πολύ σύντομα, έμπορος ναρκωτικών, όπλων και κάθε τι παράνομο. Μπροστά εκείνοι λοιπόν με ένα Βόλβο, πίσω εγώ με την Μερσεντές, δεν ήθελα να την αποχωριστώ. Πριν φύγουμε ο Κρητικός μου έδωσε εκατό δολάρια και λίγη κοκαΐνη. Γιατί τον ρωτάω, γιατί όχι μου απαντάει, έχω κι άλλα. Καλός άνθρωπος σκέφτηκα και τα τσέπωσα και τα δύο.

Μέχρι να βγούμε στη λεωφόρο είχαν ήδη μαστουρώσει και οι δυο με κρακ. Κάποια στιγμή τους βλέπω να σταματάνε στην άκρη του δρόμου και να κατεβαίνουν από το αυτοκίνητο. Σταμάτησα κι εγώ να δω τι γίνεται. Πριν καλά καλά πλησιάσω τους βλέπω να κατεβάζουν τα παντελόνια τους και να γυρίζουν τα οπίσθια τους προς τα αυτοκίνητα που πέρναγαν. Έκαναν κι άλλες αισχρές κινήσεις που τέλος πάντων δε λέγονται. Τους κοίταγα και έτριβα τα μάτια μου, ακόμα κι όταν έφτασε η αστυνομία. Τους ξάπλωσαν κάτω και τους πέρασαν χειροπέδες. Μετά γύρισαν σε 'μένα. Μου ζητάνε άδεια και δίπλωμα. Τίποτα δεν είχα, ούτε τα χαρτιά του αυτοκινήτου φυσικά. Προσπάθησα να τους πωλήσω το παραμύθι ότι το αυτοκίνητο ήταν δανεικό κι εγώ ένας δημοσιογράφος για Τα Νέα της Ελλάδας. Δεν το 'χαψαν βέβαια, τηλεφώνησαν στο τμήμα και από το βλέμμα που μου έριξαν κατάλαβα ότι με είχαν πάρει χαμπάρι. Άρχισαν να ψάχνουν αρχικά εμένα και έπειτα το αυτοκίνητο. Πρώτα βρήκαν την κοκαΐνη. Κρίμα, σκέφτηκα, πάει και η δεύτερη ευκαιρία να την δοκιμάσω. Μετά άνοιξαν το πορτ μπαγκάζ. Άδειο είναι θέλησα να τους προλάβω αλλά αυτοί σήκωσαν το κάλυμμα κάτω απ' το οποίο ήταν η ρεζέρβα που γύρευα. Δίπλα στη ρεζέρβα ήταν σφηνωμένο ένα άσπρο πακέτο δεμένο με σπάγκο. Τι έχουμε εδώ, ρωτάει ο ένας και αρπάζοντας το πακέτο το ανοίγει. Όλοι χαζέψαμε. Ήταν γεμάτο λεφτά, χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων κολλαριστά κατακαίνουρια. Ένα εκατομμύριο τα βρήκαν όταν τα μέτρησαν και ακόμα και οι τηλεοράσεις με αποκαλούσαν αποτυχημένο, γεννημένο χασούρη και άλλα ωραία, επειδή δεν τα είχα βρει εγώ. Που να ήξερα όμως ότι τόσο καιρό κυκλοφορούσα με έναν θησαυρό; Για να μην τα πολυλογώ βρέθηκα κι εγώ με χειροπέδες.

Αυτή μου η απερισκεψία μου κόστισε δυο μήνες φυλακή, στην Όραντζ Κάουντυ Τζέιλ, και μάλιστα στην πτέρυγα υψίστης ασφαλείας εκεί που είχαν και τους μεγαλύτερους ναρκωτικών. Σχεδόν σηκωτό και σπρώξε σπρώξε κατάφερε ο φύλακας να με πάει στο

κελί μου, βήμα δεν έκανα μόνος μου. Παναγία μου θα φύγω ποτέ από 'δώ μέσα, αναρωτιόμουν βλέποντας τις φάτσες που με περιεργάζονταν. Γεμάτος παράπονο και οργή που με έβαλαν στην πτέρυγα αυτή τηλεφώνησα στη ελληνική εφημερίδα Πρωινή και τους ζήτησα να έρθουν, να γράψουν την αλήθεια, να βοηθήσουν. Ήρθαν αλλά δεν τους άφησαν να με δουν. Αν ποτέ βγω από 'δώ θα σας δείξω εγώ απειλούσα και το 'αν' καθόταν στο λαιμό μου.

Οι μέρες περνούσαν και εγώ προσπαθούσα να δείξω καλή διαγωγή. Της φυλακής τα σίδερα είναι για τους λεβέντες κι εγώ δεν ήμουν, ήθελα να βγω κάποτε. Επισκέπτες δεν είχα, ούτε καν χαιρετίσματα, λεφτά δεν είχα και τις πρώτες μέρες ούτε όρεξη για φαγητό. Ένας φύλακας με λυπήθηκε και πρότεινε να καθαρίσω τον χώρο έξω απ' τα κελιά, για αμοιβή θα μου έδινε ένα πακέτο τσιγάρα. Δεν ήταν δύσκολη δουλειά, δώδεκα κελιά από τη μεριά μου άλλα τόσα από την άλλη και ένας διάδρομος μεταξύ τους. Ήμουν ευγνώμων, και αν θες τίποτα άλλο πες μου του είπα απολαμβάνοντας το πρώτο τσιγάρο. Η χαρά μου όμως δεν κράτησε πολύ, ένα άλλος φυλακισμένος τρύπωσε στο κελί μου και βούτηξε τα τσιγάρα, ούτε τις γόπες δεν άφησε. Έδωσα τόπο στη οργή, οι τύποι εκεί μέσα ήταν κάθε καρυδιάς καρύδι και προτιμούσα να κοιμάμαι ήσυχος κι ας μη είχα τσιγάρα.

Σύντομα όμως γνωρίστηκα με τους άλλους και τότε άρχισα τα κηρύγματα μου και τις φιλοσοφίες μου για την ζωή. Και φυσικά για τα οράματα μου και τις διεθνείς συνομοσίες. Μπορώ να πω ότι οι πιο πολλοί με άκουγαν εκστατικοί και εγώ άλλο που δεν ήθελα. Για ένα διάστημα ήμουνα καλά αλλά ήθελα να φύγω, να ελευθερωθώ. Ήταν δύσκολο για μένα που όλη μέρα ήμουν στους δρόμους να συνηθίσω την απομόνωση. Δίπλα στο κελί μου ήταν ένα 'ζευγαράκι' και είχα βαρεθεί να τους ακούω να σαλιαρίζουν μέρα νύχτα μπροστά σε όλους χωρίς προκαταλήψεις. Απέναντι χειρότερα, ένας πιτσιρικάς έκανε ενέσεις ηρωίνης καθημερινά. Ακόμα κι εδώ μέσα έλεγα και γύριζα το κεφάλι μου αλλού. Ένας άλλος φυλακισμένος για ένοπλες ληστείες με ρώταγε συνέχεια τι πιστεύω για το ρεβέρσαλ οφ λάιφ, την αναστροφή της ζωής. Παρηγοριόταν με τη προσμονή ότι κάποια στιγμή η ζωή του θα άλλαζε, όλα θα ήταν διαφορετικά και όχι άθλια όπως τώρα. Τι να του πω του ανθρώπου, 'κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη', παραμύθια δηλαδή; Ποιος ήμουνα εγώ να του κόψω την ελπίδα με το ψαλίδι; Ναι του έλεγα πάντα, έτσι είναι, και βαθιά μέσα μου ήλπιζα να ήταν αλήθεια. Ένα τσούρμο ταλαιπωρημένα ανθρωπάκια ήμασταν, ο καθένας με τον

πόνο του τα βάσανα του και τις ελπίδες του.

Βγήκα επιτέλους με περιοριστικά μέτρα και πληρώνοντας πρόστιμο δέκα χιλιάδων δολαρίων. Η δικηγόρος μου, μια όμορφη νεαρή γυναίκα, με πληροφόρησε πως αν συνέβαινε κάτι τέτοιο ξανά τότε δεν θα γλίτωνα την απέλαση. Το φάκελο μου είχε ήδη φτάσει τις πενήντα σελίδες. Με συμβούλεψε, με περίσσια στοργή μάλιστα, να κάτσω στα αυγά μου αλλά ποιος είχε μυαλό να την ακούσει; Πάντως όχι εγώ.

Όταν βγήκα στάθηκα λίγο να αναπνεύσω την ελευθερία μου και μετά έψαξα τις τσέπες. Άδειες. Είδα απέναντι έναν κηπουρό να κόβει το γρασίδι στο πάρκο. Δεν είχα άλλη επιλογή, τον πλησίασα, εξήγησα την κατάσταση μου και του ζήτησα λίγα λεφτά. Μου έδωσε πέντε δολάρια περισσότερο από φόβο όπως κατάλαβα παρά επειδή με λυπήθηκε, και με αυτά κατάφερα να φτάσω σε ένα κοντινό ελληνικό εστιατόριο. Ήξερα ότι οι συμπατριώτες πάντα βοηθάνε και δεν έκανα λάθος.

Γύρισα στην Νέα Υόρκη. Άρχισα να ψάχνω για δουλειά χωρίς αποτέλεσμα. Πήρα λοιπόν την απόφαση και δανειζόμενος τα χρήματα από έναν έλληνα φίλο μου, το 1987 γύρισα στην Ελλάδα και στο χωριό μου.

Έμεινα περίπου ένα χρόνο. Στο διάστημα αυτό ένα πολύ δυσάρεστο οικογενειακό γεγονός ήρθε να σκιάσει τις σκέψεις μου. Ήταν ο θάνατος της αδελφή μου, που έμενε στην Αυστραλία, από εγκεφαλικό επεισόδιο. Ήταν μόλις τριάντα έξι χρονών. Με πήρε αρκετό καιρό να συνηθίσω στην ιδέα αλλά ακόμα και σήμερα δεν το έχω ξεπεράσει.

Στο χωριό όμως οι δουλειές ήταν ανύπαρκτες και για να μη δίνω βάρος στους δικούς μου αποφάσισα να φύγω. Έτσι ένα χρόνο αργότερα γύρισα ξανά στη Νέα Υόρκη όπου έπιασα δουλειά σ' ένα συνεργείο, στην Ολύμπικ Καρ Σέρβις, με ένα πολύ μικρό μεροκάματο. Μεγάλη εντύπωση μου έκανε εκείνο τον καιρό η μεγάλη εξάπλωση των ναρκωτικών αλλά και κάθε είδους εγκληματικής πράξης. Σε ένα χρόνο μέσα η φθορά ήταν τεράστια κι όλα ήταν σχεδόν εκτός ελέγχου.

Δεν τα 'βγαζα όμως πέρα με το πενιχρό μισθό και μπαίνοντας το 1989 μετακομίζω στη Βοστώνη και πιάνω δουλειά σαν μογιοιατζής σε μια κατασκευαστική εταιρεία. Η αλλαγή αυτή με βοήθησε κατά κάποιον τρόπο. Οι ανησυχίες και ο θυμός καταλάγιασαν και γενικά ήμουν ικανοποιημένος. Εκεί μετά από μερικούς μήνες ξύπνησε μέσα ένα άλλο σαράκι που για χρόνια μου κατέτρωγε τα σωθικά. Η κόρη μου που θα έπρεπε να ήταν δεκάξι χρονών πια και δεν την είχα γνωρίσει ακόμα.

Κατάφερα με την βοήθεια της τηλεφωνικής εταιρείας να βρω επιτέλους ένα τηλέφωνο, αυτό του πρώην πεθερού μου. Τηλεφώνησα την ίδια στιγμή. Πού είσαι βρε βρωμοέλληνα, βρε τσογλάνι, έχεις ένα παιδί, γιατί το ξέχασες, μου φώναζε μόλις του είπα ποιος είμαι. Του εξήγησα πως δεν φταίω εγώ αλλά η κόρη του που εξαφανίστηκε όταν ήμουν στην Ελλάδα για να πάρω την βίζα μου. Μου είπε ότι η κόρη μου ζούσε μαζί με την μητέρα της στο Χιούστον του Τέξας και πως θα έπρεπε επιτέλους να πάω να την συναντήσω.

Χωρίς δεύτερη σκέψη και με ανάκατα συναισθήματα τα παράτησα όλα και την επομένη πήρα το τρένο για το Χιούστον.

Φτάνοντας εκεί έψαξα να βρω αμέσως δουλειά. Με άδειες τσέπες, ούτε λεφτά για ξενοδοχείο δεν είχα, δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Για καλή μου τύχη βολεύτηκα σε ένα βενζινάδικο σχεδόν αμέσως και έτσι άρχισα να ψάχνω τρόπους να έρθω σε επαφή με την κόρη μου.

Το πρώτο γνωστό πρόσωπο με το οποίο κατάφερα να μιλήσω ήταν η αδελφή της πρώην γυναίκας μου της Πατρίτσια. Όπως με πληροφόρησε, η Πατρίτσια είχε μάθει από τον πατέρα της ότι θα ερχόμουν στο Χιούστον αλλά αυτή δεν ήθελε για κανένα λόγο να δω αυτήν ή την κόρη μου.

Πάρα πολύ στεναχωρημένος πήγα την άλλη μέρα για δουλειά χωρίς όρεξη γιατί έβλεπα άλλο ένα μεγάλο μου όνειρο εξελισσόταν σε εφιάλητη.

Κάποια στιγμή στην διάρκεια της ημέρας κι ενώ ήμουν χαμένος σε μαύρες σκέψεις, είδα μια γνώριμη φιγούρα να με κοιτάει από το απέναντι πεζοδρόμιο. Ήταν η Πατρίτσια. Πως μπορούσα να την ξεχάσω αφού πέρασα μαζί της τη πιο ευτυχισμένη περίοδο της ζωής μου; Δίπλα της ήταν μια πανέμορφη κοπελίτσα γύρω στα δεκαεφτά, που πρέπει να ήταν το παιδί μου. Είχα μείνει εκεί αποσβολωμένος, στήλη άλατος, χωρίς να μπορώ να κάνω καμία κίνηση. Η κόρη μου η Τερέζα που για μένα που τόσα χρόνια δεν είχα καταφέρει να δω είχε πάρει μια θεϊκή υπόσταση, περνούσε από μπροστά μου κι εγώ είχα κολλήσει εκεί στην θέση μου, ούτε λέξη δεν μπορούσα να αρθρώσω, λες και ένα αόρατο χέρι με κρατούσε.

Η Πατρίτσια είχε μάθει από την αδελφή της ότι δούλευα εκεί αλλά δεν ήθελε να μου μιλήσει. Ήθελε απλά να δω την κόρη μου και με αυτόν τον τρόπο να με τιμωρήσει για την μακρά απουσία μου στην Ελλάδα, δεν πίστευε ποτέ αυτά που της έγραφα. Πως μπόρεσε να πιστέψει ότι εγώ θα την παρατούσα εκείνη και το παιδί μας; Ήταν φανερό πως δεν είχε πει τίποτα στην Τερέζα

που όσο περισσότερο την κοίταζα τόσο έβλεπα πως είχε πάρει πολλά από τα χαρακτηριστικά μου.

Έμεινα εκεί να τις βλέπω να ξεμακραίνουν χωρίς να μπορώ να κάνω καμία απολύτως κίνηση. Εκείνη τη στιγμή μου έφτανε που την είδα και που μπορούσα πλέον να σκέφτομαι την μορφή της. Μέσα στα τόσα φοβερά πράγματα που ταλάνιζαν την ζωή μου αυτό ήταν ότι καλύτερο για μένα.

Την επομένη πήγα και πάλι στην δουλειά χωμένος στις σκέψεις μου και χωρίς διάθεση για πολλές κουβέντες. Κάποια στιγμή με φώναξαν από το γραφείο πως κάποιος με ζητάει στο τηλέφωνο. Πήγα νομίζοντας πως μου έκαναν πλάκα, δεν είχα κανέναν γνωστό εκεί για να μου τηλεφωνήσει.

Όταν κατάλαβα ποια ήταν κόντεψε να μου πέσει το ακουστικό από τα χέρια. Ήταν η κόρη μου. Η μητέρα της επιτέλους της είπε πως είχα έρθει να την δω, πού δούλευα και εκείνη τηλεφώνησε. Με ρώτησε όλο παράπονο γιατί ήρθαν έτσι τα πράγματα και γιατί είχα εξαφανιστεί από την ζωή της χωρίς να προλάβει να με γνωρίσει, χωρίς να της πω μια λέξη όλα αυτά τα χρόνια. Της εξήγησα πως η μητέρα της ήταν αυτή που είχε εξαφανιστεί όταν πήγα στην Ελλάδα, αλλά τώρα ήθελα να την δω και να προσπαθήσω να αναπληρώσω για όλον αυτό τον καιρό που χάσαμε. Μου είπε ότι αυτό ήταν πολύ δύσκολο γιατί η μητέρα της δεν την άφηνε να βγει απ' το σπίτι μόνο και μόνο να μην με συναντήσει. Θα ήταν δύσκολο ακόμη και να βρεθούμε για μια φορά.

Πέρασαν αρκετοί μήνες προσμένοντας πως κάτι θα αλλάξει και θα βρεθώ έστω για μια φορά μαζί με την κόρη μου. Ήξερα ότι θα μπορούσα να καταφύγω στην αστυνομία για να διεκδικήσω τα δικαιώματά μου ως πατέρα αλλά δεν ήθελα για κανένα λόγο να ταράξω τη ζωή της κόρης μου, ήξερα πολύ καλά ότι είχα φταίξει και εγώ. Περίμενα και ήλπιζα να επικοινωνήσει πάλι εκείνη μαζί μου. Έτσι κι αλλιώς δεν ήξερα ούτε τηλέφωνο ούτε διεύθυνση και όποτε πήγαινα στην αδελφή της Πατρίτσια μου έκλεινε τη πόρτα στα μούτρα.

Τα πράγματα δυσκόλεψαν στην δουλειά και αναγκάστηκα να φύγω χωρίς να έχω καταφέρει αυτό που είχα έρθει να κάνω. Για ακόμα μια φορά οι ελπίδες μου εξανεμίστηκαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, ακόμα ένα ανεκπλήρωτο όνειρο. Τουλάχιστον έμαθα ότι η κόρη μου ήταν καλά και πως με σκεφτόταν καμιά φορά.

Να 'μαι πάλι στην Νέα Υόρκη, την πόλη που λάτρεψα και που ταυτόχρονα μίσησα τόσο πολύ. Στην πόλη που βασανισμένα ανθρωπάκια ζουν την κάθε μέρα ψάχνοντας το αμερικάνικο όνειρο, και ποτέ δεν το

βρίσκουν. Μια πόλη επιβλητική, σκληρή, δύσκολη να την περιγράψεις.

Ήμουν ξανά χωρίς λεφτά και χωρίς δουλειά. Δέχτηκα λοιπόν να οδηγήσω ένα αυτοκίνητο για μια ύποπτη παρέα και να τους πάω κάπου, ούτε μου είπαν ούτε ρώτησα που, δίχως να ξέρω ότι το αυτοκίνητο ήταν κλεμμένο. Άλλο ένα μπλέξιμο. Η αστυνομία μας έπιασε και επειδή σε αυτές τις περιπτώσεις ο οδηγός είναι αυτός που την πατάει βρέθηκα πάλι ενώπιον του δικαστηρίου. Οι άλλοι αφέθηκαν ελεύθεροι.

Η δίκη μου έγινε στο Τζαμάικα Κούνις Κορτ. Στο τέλος της διαδικασίας η πρόεδρος μου είπε, κύριε Αναγνωστόπουλε, έμαθα πως γυρνάς από 'δω κι από 'κεί λέγοντας ότι ξέρεις μια μεγάλες αλήθειες. Της απάντησα πως έτσι είναι αλλά κανείς δεν θέλει να μ' ακούσει και να με πιστέψει. Αυτή μου είπε πως ήμουν σε μια ηλικία που θα έπρεπε να προσέχω τις παρέες μου και αυτά που κάνω και λέω, και επειδή είχα στο παρελθόν απασχολήσει τις αρχές με καταδίκασε σε ένα χρόνο φυλακή. Ο δικηγόρος που μου ανέθεσαν προφανώς πίστεψε ότι ήμουν μια χαμένη υπόθεση και δεν έκανε πολλά πράγματα για να με υπερασπιστεί. Νομίζω πως και αυτός ανακουφίστηκε που θα έμπαινα πάλι φυλακή.

Εκεί τα πράγματα ήταν καλύτερα απ' ότι περίμενα. Οι αστυνομικοί ήταν καλά παιδιά και οι συγκρατούμενοι μου με πρόσεχαν. Βρήκα συμπαράσταση και η γλώσσα μου δεν σταμάταγε. Μάλιστα πολλοί απ' αυτούς μου έλεγαν πως μόλις βγω έπρεπε να βάλω υποψηφιότητα για πρόεδρος των ΗΠΑ.

Μέσα στην φυλακή δεν έκατσα με σταυρωμένα χέρια. Για καλή μου τύχη υπήρχε μια μεγάλη βιβλιοθήκη. Εκεί κατάφερα να βρω όλα τα ονόματα της λίστας των δολοφόνων. Έστειλα δεκαέξι γράμματα σε διάφορες υπηρεσίες όπως στο FBI, στη νομαρχία του Τέξας, στο ABC, στην ΚΥΠ στην Ελλάδα και σε άλλους διοικητικούς φορείς που νόμιζα ότι έπρεπε να μάθουν την αλήθεια. Δεν πήρα καμία απάντηση.

Κάποια μέρα ένας φύλακας μου είπε πως είχε ακούσει το όνομα μου στο γραφείο του διοικητή των φυλακών αλλά δεν είχε ακούσει τον λόγο που αναφέρθηκε. Δεν άργησα να το μάθω. Μόλις έκλεισα οχτώ μήνες στην φυλακή μου ανακοινώθηκε πως θα πέρναγα από καινούργια δίκη για να απελαθώ από την Αμερική με την κατηγορία πως κατέκρινα και κατηγορούσα το κράτος. Φαίνεται πως όλα αυτά που έλεγα ενοχλούσαν κάποιους τόσο που αποφάσισαν να με ξεφορτωθούν.

Μεταφέρθηκα στην Βάρικ Στριτ όπου θα γινόταν η δίκη. Συνήγορος μου διορίστηκε ένας καινούριος

κρατικός δικηγόρος που από την πρώτη στιγμή κατάλαβα πως ήθελε να ξεμπερδεύει γρήγορα με αυτή την υπόθεση. Έπειτα από μια σύντομη συνεδρίαση, πιο σύντομη δε γινόταν, βγήκε η προκαθορισμένη απόφαση κι έτσι στις 29 Αυγούστου του 1992 με πεσμένο το ηθικό και γεμάτος οργή έφυγα για την Ελλάδα με πτήση της T\XΑ. Λίγο πριν φύγω από το δικαστήριο κι ενώ είχα ακούσει την απόφαση γύρισα και τους είπα, μια μέρα όταν όλα θα βγουν στο φως θα στείλετε στην Ελλάδα το Αιρ Φορς Ουάν για να με πάρει και να με φέρει πίσω. Θα με παρακαλάτε αλλά εγώ δεν θα σας κάνω τη χάρη.

Ξανά πάλι στην Αθήνα λοιπόν. Ήμουν ένα ψυχικό ράκος. Ευτυχώς ένας παλιός μου γνωστός μου βρίσκει δουλειά σαν ταξιτζής. Μένω στην Αθήνα ως το 1995 όταν πήρα την απόφαση να γυρίσω στο χωριό μου. Όλα αυτά τα χρόνια δεν είχα σταματήσει να διαλαλώ τις 'αλήθειες' που ήξερα και που τόσα χρόνια μου κατέτρωγαν τα σωθικά. Ως και στην εκπομπή της αδικοχαμένης Μαλβίνας Κάραλη στην τηλεόραση του Αντένα πήγα. Και στο πρωινό του Γιώργου Παπαδάκη.

Τα χρόνια πέρασαν. Εγώ πάντως δεν είχα ξεχάσει τον στόχο μου παρόλο που ήξερα πια ότι ήμουν μόνος. Κανένας δεν με πίστευε. Τα γεγονότα είχαν χαρακτηί ανεξίτηλα στο μυαλό μου και είχα σκοπό όσο ζω να προσπαθώ. Είχε κυλήσει πια πολύ νερό στο αυλάκι και κάπου προσπαθούσα να έρθω σε συμβιβασμό με την λογική μου που μου έλεγε να σταματήσω να αγωνίζομαι, αυτοί που κυνηγούσα ήταν πολύ ψηλά, δεν μπορούσα να τους αγγίξω και ήταν πια καιρός να κοιτάξω λίγο τον εαυτό μου. Ήμουν πολύ μεγάλος για να κυνηγάω χίμαιρες. Στον αντίποδα όμως ήταν η φωνή της καρδιάς που λυσσομανούσε και φώναζε πως δεν έπρεπε να αφήσω έτσι τα πράγματα. Αφού ο Θεός μου είχε φανερώσει αυτήν τη μεγάλη αλήθεια έπρεπε να την διαλαλώ ώσπου να κλείσω τα μάτια. Με επέλεξε για να γλιτώσω τον Λένον. Δεν τα κατάφερα και οι τύψεις με βασάνιζαν.

Όλον αυτό τον καιρό προσπαθούσα να τα βγάλω πέρα οικονομικά κάνοντας δουλειές του ποδαριού. Πότε οδηγός ταξί, πότε εποχιακός υπάλληλος σε εργοστάσιο, τίποτα μόνιμο.

Ένα καινούργιο γεγονός ήρθε να με συγκλονίσει αλλά και να με βοηθήσει να πάρω την απόφαση για τι έπρεπε να κάνω.

Ήταν ένα ζεστό Αυγουστιάτικο πρωινό του 2000. Έβλεπα τηλεόραση και η παρουσιάστρια της εκπομπής ανέφερε ότι ένας γνωστός ηθοποιός του Χόλιγουντ είχε

φτάσει στην χώρα μας. Κοίταξα από περιέργεια. Είχαν περάσει βέβαια πολλά χρόνια αλλά στην θέα του πραγματικά μαρμάρωσα. Δεν άργησα να τον αναγνωρίσω. Άλλωστε τον είχα δει καθαρά εκείνο τα βράδυ του Νοεμβρίου στο γραφείο της CIA που κανόνιζαν τον φόνο του Λένον. Ήταν ο αξιότιμος για όλους Ρόμπερτ Βον, συνοδευόμενος διακριτικά από ανθρώπους της CIA. Τα τελευταία λόγια της παρουσιάστριας με έκαναν να αποφασίσω. Ανάγγειλε την προσεχή άφιξη του πρώην προέδρου της Αμερικής του Τζωρτζ Μπους.

Έπρεπε κάτι να κάνω. Αμέσως επισκέφτηκα έναν δικηγόρο στην Αμαλιάδα όπου και του υπαγόρευσα ένα γράμμα προς τον πρωθυπουργό για να το στείλει στην ΕΥΠ. Μαζί έστειλα και την σχετική λίστα με τα τριάντα τέσσερα ονόματα εξηγώντας τι είχαν κάνει.

Οι μέρες περνούσαν κι εγώ περίμενα να έρθει κάποιος σε επαφή μαζί μου. Μάταια όμως.

Ένα μεσημέρι γυρνούσα απ' τη δουλειά και ενώ είχε περάσει καιρός από τότε που έστειλα το γράμμα, ο πρόεδρος του χωριού με περίμενε. Με πληροφόρησε πως δυο άνθρωποι της ΕΥΠ είχαν έρθει στο χωριό και ρωτούσαν για μένα και ότι σύντομα θα επικοινωνούσαν μαζί μου. Δεν το έκαναν ποτέ και αργότερα έμαθα πως ο λόγος ήταν ότι όλοι όσοι ρωτήθηκαν για μένα έσπευσαν να ενημερώσουν τους πράκτορες ότι το εν λόγω άτομο, εγώ δηλαδή, ήταν τρελό και παλαβό, θα έχαναν τον καιρό τους.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τους μήνες που ακολούθησαν τους πέρασα με ένα μεγάλο προβληματισμό. Μια βαθιά ανησυχία είχε τρυπώσει στην καρδιά μου και δεν μ' άφηνε να ηρεμήσω. Ήξερα πως κάτι κακό θα συνέβαινε αλλά δεν μπορούσα να το προσδιορίσω. Δεν άργησε αυτή μου η ανησυχία να πάρει εξήγηση. Στις 11 Σεπτέμβρη ξύπνησα γεμάτος ένταση αφού δεν είχα κλείσει μάτι όλη νύχτα. Κλείστηκα μέσα και η αίσθηση ότι το κακό θα γινόταν ήταν ακόμα πιο έντονο. Το απόγευμα έμαθα για το φρικτό γεγονός των Πύργων της Νέας Υόρκης. Τότε μου ήρθε στο μυαλό μια δήλωση που είχα κάνει στην κατάθεση μου λίγο πριν με απελάσουν από την Αμερική. Είχα πει πως, μην σας κάνει εντύπωση αν δείτε το Εμπάιαρ Στέιτ Μπίλντιγκ να κάνει τούμπες και να καταρρέει. Έπεσα έξω ως προς το κτήριο. Πίστευα πως την δουλειά δεν την έκανε κανένας Λάντεν, η δουλειά ήταν εμπνευσμένη και εκτελεσμένη από την CIA. Προσπάθησα να έρθω σε επαφή μέσω τηλεφώνου με όλα τα τηλεοπτικά κανάλια για να τους δώσω πληροφορίες αλλά κανείς δεν ενδιαφέρθηκε.

Ο καιρός περνούσε κι εγώ δεν μπορούσα να ηρεμήσω. Τα κόκκινα φωτάκια είχαν ανάψει για ακόμα μια φορά στο μυαλό μου και κάτι έπρεπε να κάνω. Όλες οι παλιές αμφιβολίες είχαν εξαφανιστεί. Ένοιωθα την ανάγκη να γυρίσω στην Αμερική. Πως όμως αφού είχα χαρακτηριστεί ανεπιθύμητος και είχα απελαθεί από την χώρα; Έτσι αποφάσισα να πάω κάπου πολύ κοντά. Στις 2 Μαρτίου του 2002 ταξιδεύω για το Μόντρεαλ του Καναδά.

Εκεί ξεκινάω έναν καινούργιο κύκλο προσπαθειών. Το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να τηλεφωνήσω στο FBI γιατί άκουσα στην τηλεόραση πως το τμήμα αλλοδαπών έψαχνε έναν Έλληνα που είχε απελαθεί πριν από χρόνια από την Αμερική. Ο πράκτορας που επικοινωνήσα μαζί του μου είπε να στείλω ότι πληροφορίες είχα στο FBI στην οδό Φέντεραλ Πλάζα 26. Αυτό κι έκανα, έστειλα ακόμη μια φορά την λίστα με τα ονόματα και ένα γράμμα που εξηγούσα πολλά.

Είχα πιάσει δουλειά σε ένα εστιατόριο για να βγάλω τα προς το ζην. Ένα απόγευμα που δούλευα ένας ψηλός μελαχρινός τύπος μπήκε στο μαγαζί. Δεν τον είχα ξαναδεί. Μας χαιρέτησε όλους αλλά όταν κοίταξε εμένα είδα κάτι περίεργο στο βλέμμα του. Κάτω από το μουφάν του φορούσε μια μπλούζα του

FBI. Σίγουρα είχε έρθει για να κάνει αναγνώριση του προσώπου μου. Αυτή η 'αναγνώριση' γινόταν τρεις φορές την εβδομάδα μέχρι που έφυγα από εκεί.

Ένα βράδυ καθόμουν και έβλεπα τα νέα στην τηλεόραση κατεβάζοντας το ένα ούισκι μετά το άλλο. Είχα περάσει μια κουραστική μέρα και προσπαθούσα να ηρεμήσω λίγο πριν πέσω για ύπνο. Ο αστυνόμος στην οθόνη έδειχνε τη φωτογραφία ενός μικρού παιδιού, του Κρίστοφερ. Πουλούσε εφημερίδες στους δρόμους αλλά εδώ και δυο μέρες δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Η αστυνομία έκανε έρευνες στη γειτονιά που έμενε. Οι γονείς αξιολύπητοι σε μια μεριά σιγόκλαιαν και παρακαλούσαν όποιον ήξερε κάτι, οτιδήποτε, να τηλεφωνήσει. Χωρίς να καταλάβω πως, σηκώνω το τηλέφωνο και παίρνω την αστυνομία. Το παιδί είναι δυο στενά πιο πέρα από εκεί που δούλευε, ψάξτε και θα το βρείτε είπα γρήγορα και κατέβασα το ακουστικό πριν αρχίσουν τα εσύ ποιος είσαι και πως το ξέρεις. Πράγματι το παιδί βρέθηκε εκεί που είπα, σκοτωμένο και πεταμένο κάτω από κάτι σκουπιδοτενεκέδες, παρέα με τις κατσαρίδες και τα ποντίκια. Ορκίστηκα να μην ξαναδώ ποτέ τηλεόραση.

Οι έξι μήνες της άδειας παραμονής μου στον Καναδά πέρασαν και έπρεπε να φύγω. Έκανα μια τελευταία προσπάθεια και τηλεφώνησα πάλι στο FBI. Μου είπαν πως έχουν τα στοιχεία μου και αν με χρειαζόντουσαν θα έρχονταν αυτοί σε επαφή μαζί μου. Βλέποντας για ακόμα μια φορά την αδιαφορία τους κάθισα ένα ολόκληρο βράδυ και σκέφτηκα όλα όσα έγιναν, αλλά τώρα με το μυαλό πιο καθαρό. Το πρωί είχα πάρει τις αποφάσεις μου. Τέρμα οι προσπάθειες, τέρμα τα λόγια. Ωρα να βάλω σε μια τάξη τη ζωή μου παρά να πηγαίνω από 'δώ κι από 'κεί κυνηγώντας άπιαστα όνειρα. Αυτά τα πράγματα ή τα πιστεύεις ή δεν τα πιστεύεις, έτσι είναι. Εγώ είχα την απαίτηση να δεχτούν κάτι που ούτε κι εγώ ο ίδιος δεν κατάλαβα πως και γιατί έγινε. Για τους άλλους ακουγόταν τρελό και είχα μάρτυρα μόνο τον Θεό, αυτός όμως έκανε ότι έκανε και μετά μ' άφησε να τα βγάλω πέρα μόνος μου.

Βρήκα έναν τηλεφωνικό κατάλογο και ύστερα από πολύωρη προσπάθεια και με την βοήθεια μιας πολύ εξυπηρετικής υπαλλήλου κατάφερα να βρω το τηλέφωνο που ζητούσα.

Η γυναικεία φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής με διαβεβαίωσε ότι ναι, ήταν η γιαγιά της Πατρίτσια. Έκανα τον σταυρό μου και ευχαρίστησα σιωπηλά τον

Θεό. Της είπα ποιος ήμουν, και περίμενα υπομονετικά να τελειώσει τις βρισιές πριν μιλήσω. Ήξερα ότι κατά βάθος με συμπαθούσε, ότι και να πίστευε για μένα. Οι βρισιές δεν έλεγαν να κοπάσουν αλλά μόλις την κατάφερα να μου δώσει το τηλέφωνο της Τερέζας, της κόρης μου, την ευχαρίστησα και κατέβασα απαλά το ακουστικό. Πήρα μερικές βαθιές ανάσες για να πάρω κουράγιο και μετά σχημάτισα τον αριθμό.

Η Τερέζα, λες και περίμενε το τηλεφώνημα μου απάντησε αμέσως. Με ένα κόμπο στο λαιμό κατάφερα να της πω ποιος ήμουν. Η αντίδραση της με γέμισε χαρά και συγκίνηση. Επιτέλους, μου είπε, με βρήκες, έψαχνα και 'γώ να σε βρω μα δεν ήξερα από πού να αρχίσω. Τα ερωτήματα της ατελείωτα. Της ζήτησα την διεύθυνση της να της γράψω και της έδωσα την δική μου στην Ελλάδα. Ένοιωθα σαν να ξαναγεννήθηκα και υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι από 'δω και μπρος θα προσπαθούσα να τα έβρισκα με το παιδί μου, αρκετά την στερήθηκα και εκείνη εμένα. Της χρωστούσα μια εξήγηση, τουλάχιστον.

Στις 30 Αυγούστου 2002 γύρισα στο χωριό μου όπου συνεχίζω να ζω μέχρι σήμερα. Έπιασα πάλι δουλειά σαν ταξιτζής, και προσπαθώ να τα βγάλω πέρα και να συμβιβαστώ με την ζωή, με το παρόν και με το παρελθόν. Με την Τερέζα τηλεφωνιόμαστε και αλληλογραφούμε αρκετά συχνά, ανταλλάσσουμε βιώματα, φωτογραφίες και συνεχείς υποσχέσεις να ειπωθούμε κάποτε. Είναι καλό και όμορφο κορίτσι και είμαι πολύ περήφανος για αυτήν. Έκανα και κάτι σωστό σ' αυτήν τη ζωή σκέφτομαι πολλές φορές και αυτό με βοηθάει να κάνω το επόμενο βήμα.

Το όνειρο μου πλέον είναι να μαζέψω λεφτά για να φέρω μια μέρα την κόρη μου στην Ελλάδα να την δω επιτέλους από κοντά. Όσο για τις διεθνείς συνομοσίες και δολοπλοκίες, τ' αφήνω πια στους αρμόδιους, και αν ποτέ ο καλός Θεός θελήσει να με μπλέξει σε παρόμοιες περιπέτειες, γονατιστός θα τον παρακαλέσω να διαλέξει κάποιον άλλο. Εγώ δεν θέλω άλλους μπελάδες, άλλες περιπέτειες, μια ήσυχη ζωή μόνο χωρίς έντονες καταστάσεις. Έτσι λέω, αλλά για να δούμε...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	9
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ.....	17
ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ.....	25
Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΤΖΟΝ ΛΕΝΟΝ.....	43
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΟΡΑΜΑ.....	55
ΡΟΝΑΛΝΤ ΡΕΙΓΚΑΝ	6
9	
ΓΚΡΕΙΣ ΚΕΛΛΥ.....	85
ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ.....	105

